

Silta

Tamperelainen
seurakuntalehti

Helmikuu 2023

Eteläisen
seurakunnan
kirkkoherra-
ehdokkaat
Sillan tentissä

Sivu A 6

 siltalehti.fi

Kirjailija, virsirunoilija Anna-Mari Kaskinen:

Hengellisellä tiellä on kuljettava kunnioittaen

Sivut A 8–10

Kuva: Hannu Jukola

Kuva: Anne Käykkäinen

Moni yritys
ryhtyi
Ruokapankin
kummiksi
Sivut A 4–5

Kuva: Hannu Jukola

Uskonnollinen
yhteisöisyys
hakee uusia
muotoja
Sivut A 12–13

Kuva: Rami Marjamäki

Ylisen
henki on
lämmän
muisto
Sivu A 14

PÄÄKIRJOITUS

Kirsi Airikka
päätoimittaja

Tampere 1.2.2023

Hyviä tekoja
ja merkityksellisyyttä

Sillan kolumnisti, kirkkohallituksen sosiaalietiikan asiantuntija Liisa Björklund kertoo tässä lehdessä kirkon tulevaisuusselonteosta, jota hän oli itse tekemässä viime vuonna.

Siunausten signaalit kokosi yli 160 ihmisen kokemuksia siitä, millä asioilla on merkitystä ihmisten arjessa. Selonteko aloitti vilkkaan keskustelun kirkon päättäjien keskuudessa ja herätteli kysymään, miten kirkko voisi luoda merkityksellisen yhteyden ihmisiin myös tulevaisuudessa.

”Vaikka kirkossa on viime vuosikymmenen aikana tuijotettu laskevia käyriä ja niukkenevia resursseja, oli tulevaisuusselonteon viesti kirkolle selvä: Kirkkoa tarvitaan enemmän kuin aikoihin”, kirjoittaa Björklund.

Tämä on vahva viesti, ja ajatukseen on helppo yhtyä. Kirkko on turvallinen yhteisö, joka kulkee ihmisen rinnalla kehdosta hautaan sekä tarjoaa hengellistä ravintoa – jos hän vain itse niin haluaa. Myös kirkon tukea sekä sanomaa lähimmäisenrakkaudesta ja armosta tarvitaan joka päivä.

Kirkko, sen arvomaailma ja toiminta sisältävät paljon asioita, jotka voivat tarjota merkitystä ihmisten elämään. Hyviä esimerkkejä löytyy kosolti Tampereen seurakuntienkin toiminnasta.

Suomen itsenäisyyden juhlarahasto Sitra julkaisi Megatrendit-selvityksensä tämän vuoden alussa. Se muistuttaa, että meillä on edelleen kiire turvata luonnon kantokyky, tarttua hyvinvoinnin haasteisiin ja vahvistaa osallisuutta.

Hyviä asioita todella tapahtuu, ja hyviä tekoja tehdään joka päivä.

Muutosten uhkaavuudesta huolimatta kannattaa kiinnittää huomiota mahdollisuuksiin sekä tekoihin, jotka vievät kohti toivottua tulevaisuutta. Tämä voi tuoda toivoa ja toimijuutta synkässä ja epävarmassa ajassa.

Tampereen seurakunnissa on tehty pitkäjänteistä ympäristötyötä jo monta vuosikymmentä ja sitouduttu kirkon, Tampereen kaupungin ja Pirkanmaan ilmastotavoitteisiin. Työ jatkuu, sillä yhteinen kirkkoneuvosto hyväksyi viime viikolla Tampereen seurakuntayhtymän ympäristöohjelman vuosiksi 2023–2025.

Hyviä asioita todella tapahtuu, ja hyviä tekoja tehdään joka päivä. Ruokapankin kummit-keräys tuotti 150 000 euroa vähävaraisten tamperelaisten auttamiseen. Yksityisten lahjoittajien ohella merkittävä joukko yrityksiä haluaa kantaa yhteiskuntavastuuta ja tehdä yhteistyötä Tampereen seurakuntien kanssa.

Hyvyyden voimasta kertoo myös 5. helmikuuta alkava Yhteisvastuukeräys, joka viime vuoden tapaan tukee nuoria sekä Suomessa että Keniassa. Keräysvarat eivät karttuisi, jos suuri joukko vapaaehtoisia ei tuntisi työtään merkitykselliseksi.

Paastonaika alkaa helmikuun lopulla, ja silloin on jälleen hyvä mahdollisuus kääntää katse lähimmäiseen. Kukin voi pohtia, mistä voisi itse luopua ja kuinka voisi tehdä hyviä tekoja muiden ihmisten ja ympäristön hyväksi. Uskon vakaasti, että se lisää merkityksellisyyttä myös ihmisen omassa elämässä. ♦

Helmikuu

TULEVAT PYHÄT 5.–26.2.2023

5.2. Taivas sylissä

Simeon näki sylissään olevassa lapsessa Vapahtajan, joka kantaa maailman synnin ja johtaa meidät toistemme luo. Hän näki lapsessa myös kirkkauden, joka kutsuu rauhaan ja lepoon elämän päättyessä. Vanha Simeon piteli sylissään toteutunutta unelmaansa. (Luuk. 2:22–33)

12.2. Hedelmistä meidät tunnetaan

Profeetta Hoosea varoittaa korjaamasta vääryyden satoa tai valheiden hedelmiä ja luottamasta suureen sotajoukkoon. ”Kylvää oikeudenmukaisuutta”, hän kehottaa. (Hoos. 10:12–13)

19.2. Suurin niistä on rakkaus

Usko, toivo ja rakkaus muodostavat kolmi-

naisuuden, jossa usko pitää yllä toivoa ja toivo on näkökulma uskoon. Yhdessä ne ovat rakkauden peruselementtejä. (1. Kor. 13)

26.2. Kiusaus avaa silmät

Raamatun alussa käärme houkuttelee syömään kielletystä puusta: Syötyänne te ”tiedätte kaiken, sekä hyvän että pahan.” Käärme jätti kertomatta, että näkyviin tuleva hyvä ja paha ovatkin sisällämme. (1. Moos. 3:1–19)

Tuhkakeskiviikon
messu
ke 22.2. kello 19
Aleksanterin
kirkossa

XIŌNG YŌU CHÉNG ZHŪ
– KASVATTAAM BAMBUIJA
SYDÄMESSÄÄN

Vanha kiinalainen sanonta on saanut alkunsa Song-dynastian ajan taiteilijasta nimeltä Wen Tong. Hän oli runoilija ja kalligrafi, jonka bambumaa-laukset herättivät suurta ihastusta. Ihmiset kysyivät taiteilijan ystävältä Chao Buzhilta, mistä Wen Tong löysi kuvansa. Chao vastasi heille: ”Jos haluatte maalata bambuja kuin mestari Wen, teidän tulee ensin kasvattaa bambuja sydämessänne”. Mitä sydämessasi kasvaa, sen näytät uloskin.

PALSTAN TEKSTIT: Matti Huotari

Kuva: Shutterstock

HELMI

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa usko, kaikessa toivo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa.” (1. Kor. 13: 4–8)

Kuva: Hannu Jukola

6 kysymystä

Ympäristöasiat kiinnostavat työntekijöitä. Vahtimestarit Arja Hirvenoja ja Maarit Friis ovat hankkineet Takahuhdin pappilaan ja Messukylän seurakuntataloon koko joukon kierrätettyä tavaraa, jota voi käyttää hyödyksi tilojen ja tilaisuuksien koristeluissa, askarteluissa sekä lasten leikeissä.

Millaisia puutteita paljastui ympäristöohjelman teossa?

Tampereen seurakuntien uusi ympäristöohjelma hyväksyttiin yhteisessä kirkkoneuvostossa viime viikolla. Ohjelma koostuu yhdeksästä osa-alueesta, jotka ovat ympäristöjärjestelmä, toiminta ja talous, ympäristökasvatus, jätehuolto ja kiertotalous, ruoka ja keittiöt, energia ja kiinteistöt, hautausmaat ja vihervaluut, metsät ja muut luontoluonnokset sekä liikenne.

1 Miksi ympäristöohjelma kaipasi uusimista, yhteiskunnallisen työn diakoni ja ympäristötoimikunnan sihteeri Sari Peltonen?

– Ympäristödiplomimme on voimassa vuoden 2025 loppuun, ja edellinen ohjelmakausi päättyi viime vuoden lopussa. Kirkon ympäristödiplomien sisältöä on hieman uusittu ja tehty ajanmukaiseksi. Käytännössä tämä on yhä ympäristödiplomien päivittämistä.

2 Mitä uusia asioita siinä on?

– Muun muassa se, että ympäristötyölle laaditaan viestintäsuunnitelma ja muutenkin panostetaan enemmän hyvistä ja onnistuneista asioista kertomiseen.

– Ympäristökasvatussuunnitelma päivitetään. Yksiköihin nimetään jätevästävät. Kiinteistöpalveluille laaditaan vastuullisuussuunnitelma, jota noudatetaan.

Seuraavalle metsäsuunnitelmakaudelle, joka alkaa vuonna 2027, aetaan

FSC-sertifiointia. Laaditaan myös ympäristönäkökulmat huomioiva matkustusääntö.

3 Millaisia puutteita seurakuntien toiminnassa on löytynyt?

– Monet ympäristödiplomien auditointien havaitsemat epäkohdat, kuten yksiköiden ympäristövastaavien tehtävänkuvien selkiyttäminen, jätehuoltosuunnitelman tekeminen ja jätepesiteiden merkitseminen, on jo korjattu vuoden 2020 jälkeen. Meillä on paljon suuria hautausmaita, ja lajittelupisteiden merkitseminen voisi olla joissain kohdin selkeämpää.

– Surun aika -ohjeesta voisi poistaa sanan kukkalaite ja ohjata ihmisiä käyttämällä sanoja kukka tai kukkavihko sekä kannustaa muovittomiin kukkapakkauksiin hautausmailla. Myös lisätietoa ympäristömerkityistä tuotteista tarvitaan.

– Käytännön työssä työntekijöiden havainto on ollut, että kertakäyttöasteiden käyttö leirikesköksissä pitäisi lopettaa tai sitä tulisi reilusti vähentää. Tämä haaste liittyy leirikeskusten henkilöstöresursseihin ilta-aikoina.

4 Minkä tyyppisissä asioissa seurakunnilla on eniten parannettavaa?

– Viestintää ympäristöasioista pitää petrata. Me voimme olla aidosti ylpeitä siitä, että olemme saaneet Kirkon ympäristödiplomien. Voimme kertoa siitä rohkeasti. Myös diplomien ja ympäris-

töohjelman sisällöstä pitää jatkossa osata viestiä enemmän.

– Meidän tulee nähdä ympäristöasioiden liittyvän kaikkeen toimintaan, ja voimme miettiä kaikessa tekemisessämme myös ympäristönäkökulmaa. Ympäristödiplomien auditointit kannustavat seurakuntien välisiin keskinäisiin arviointeihin naapuriseurakuntien kanssa.

– Lähivuosina täytyy konkretisoida, miten pääsemme hiilineutraalisuustavoitteeseemme. Päästöjen kompensointiin pitää luoda selkeä suunnitelma.

5 Mitkä asiat ilahduttavat?

– Ympäristöystävälliseen sähkөөn on siirrytty uudelleen. Omat aurinkovoimalat toimivat ja tuottavat virtaa. Olemme suunnitellussa aikataulussa kiinteistöjen öljylämmityksestä luopumisessa. Myös jätehuoltosuunnitelman valmistuminen on iloinen asia.

6 Miten työntekijät ja luottamus-henkilöt suhtautuvat ympäristötyöhön?

– Ympäristöasiat kiinnostavat työntekijöitä ja niiden eteen on halukkuutta tehdä työtä. Uuteen ympäristötoimikuntaan on tulossa ennätysmäärä luottamushenkilöitä. ♦

Asta Kettunen

evl.fi/ymparistodiplomi,
tampereenseurakunnat.fi/ymparisto

Vanhan kirkon muutostyöt halutaan pysyviksi

Vanhan kirkon sisätilojen uudistuksia esitetään pysyväksi järjestelyksi. Tampereen seurakunnat pyytää Museovirastoa vahvistamaan kirkkotilan muutokset. Seurakuntien yhteinen kirkkovaltuusto päätti asiasta tammikuussa.

Vuosina 2020–21 toteutetuissa muutoksissa kirkon takaosaan poistettiin kuusi ja sivusakaroista neljä penkkiriviä. Takaosaan rakennettiin kahvio ja pieni keittiö. Toiseen sivusakaraan sijoitettiin äänieristetty vetäytymistila.

Koska Vanha kirkko on kulttuurihistoriallisesti arvokas rakennus, muutokset tehtiin kaksivuotisenä kokeiluna ja mahdollisuus ennallistamiseen säilytettiin. Kiinteistöjohtaja **Heikki Päättälön** mukaan muutostöiden tavoitteena oli saada kirkkotila monipuolisempaan käyttöön ja nykyaikaan sopivaksi.

– Kirkon sisällä tehdyillä muutoksilla on osaltaan tuotu kirkkotilaa tähän aikaan rakentamalla muun muassa esteetön wc-tila sekä kahviotila. Penkkien poistaminen on mahdollistanut vapaamman kalustamisen ja edelleen monipuolisemman kirkkotilan käytön.

Tuomiorovasti **Olli Hallikainen** sanoo Vanhan kirkon heijastavan olemassaolollaan ja toiminnallaan toivoa ja lohdutusta kaupungin keskellä. Hän iloitsee myös yhteistyöstä kaupungin, järjestöjen ja muiden toimijoiden kanssa.

Vanhan kirkon pappi **Olli Viljakainen** on kokenut muutostöiden vaikutukset käytännön työssään:

– Ilman muutoksia valtaosaa Vanhan kirkon tämänhetkistä toiminnosta ei olisi mahdollista järjestää. Yhteisöllisyyden luominen ja ihmisten kohtaaminen kahvitilassa on luontevaa ja merkittävä lisä kirkon toiminnassa.

Kaarina Lehtisalo

Kuva: Hannu Jukola

Vanhan kirkon takaosaan rakennettiin pieni keittiö ja kahvio.

Matti Ilveskoski käyttää nuijaa

Viime marraskuussa valittu yhteinen kirkkovaltuusto valitsi puheenjohtajaksi Matti Ilveskosken ja varapuheenjohtajaksi Laura Haurinen Karholan.

Yhteisen kirkkoneuvoston varapuheenjohtajaksi valittiin Kalle Mäki ja jäseniksi Tytti Lindroos, Tiina Eskelinen, Leena Rauhala, Matleena Kallinen, Arttu Vuori, Salme Halme, Ville Vuolanto, Katja Karintaus ja Timo Koivula. Puheenjohtajaksi tuomiokapituli nimittää jonkun yhtymän seurakuntien kirkkoherroista.

Vuorovaikutusongelmia ja psykososiaalisia vaikeuksia

Yleisimpiä syitä hakeutua Tampereen seurakuntien perheneuvontaan olivat viime vuonna edellisvuosien tapaan vuorovaikutusongelmat, psykososiaaliset vaikeudet ja erokysymykset.

– Työstettäviä asioita on usein monia, mutta tulosityksi tilastoidaan alkuhaas-

tattelussa eniten esille noussut yhteydenoton syy, selvittää perheneuvontatyön johtaja Heikki Syrjämäki.

Asiakkaita perheneuvonnalla oli viime vuonna lähes 900. Tapaamisista noin 60 prosenttia oli paritapaamisia. Puolet tapaamisista toteutui etäyhteyksin.

Yleisimmät ikäryhmät olivat edelleen 40–49-vuotiaat ja 30–39-vuotiaat.

Muilla kielillä kuin suomeksi käytyjen neuvotteluiden osuus pysyi edellisen vuoden tasolla. Edellisvuotta useammin neuvotteluissa käytettiin muita kielinä kuin suomea tai englantia.

Joukko yrityksiä kantaa yhteiskuntavastuuta

Ruokapankin joulukeräys tuotti 150 000 euroa

Tampereen seurakuntien Ruokapankin joulukeräys tuotti marras–joulukuussa kaikkiaan 150 000 euroa vähävaraisten auttamiseen.

Ruokapankki avasi marraskuussa Ruokapankin kummit-keräyksen, sillä hintojen nousu on ajanut monet pienituloiset ahdinkoon. Ruoka-avun tarve kasvoi viime vuonna voimakkaasti – samaan aikaan, kun jakeluun saatavan hävikkiruuan määrä väheni.

Tampereen seurakuntien ruoka-avun asiantuntija **Marja Palkonen** on ilahtunut ja kiitollinen ihmisten halusta auttaa. Lahjoituksia on saatu sekä yrityksiltä että yksittäisiltä ihmisiltä, tavallisilta tamperelaisilta. Lahjoitusten joukossa oli myös pieniä summia, ja ihmiset ovat halunneet antaa vähästäänkin.

– Iso osa lahjoituksista on nimettömiä, mutta arvioini on, että lähes kaksi kolmasosaa summasta on kertynyt yksityishenkilöiden lahjoituksista. Tamperelainen ei jätä toista tamperelaista pulaan, kiittelee Palkonen.

Osa lahjoittajista on ottanut Ruokapankin asian omakseen ja ryhtynyt lahjoittamaan säännöllisesti.

Rahan lisäksi joulun alla saatiin merkittävä määrä tuotelahjoituksia, muun muassa toivottuja hygieniatuotteita. Palkonen arvioi, että tuotelahjoitusten rahallinen arvo on 10 000–15 000 euroa.

– Valtavan suuret kiitokset ihan jokaiselle lahjoittajalle. Saavutimme keräyksen tavoitteen, ja toive ylitettiin.

Yrityksiä mukana auttamassa

Vakuutusyhtiö Turva osallistui tänäkin vuonna Tampereen seurakuntien Ruokapankin keräykseen 30 000 euron lahjoituksella.

Turva on tehnyt ruoka-apulahjoituksia jo kolmena peräkkäisenä vuonna, sillä yrityksen tavoitteena on ollut löytää pitkäaikaisia lahjoituskohteita.

– Ruoka-apua tarvitsee kasvava joukko ihmisiä, ja siksi lahjoittaminen ruokakassikeräykseen tuntuu erityisen tärkeältä, kiteyttää Turvan toimitusjohtaja **Ville Raunio**.

Raunio painottaa, että nyt tarvitaan apua heiltä, jotka pystyvät auttamaan.

Aviopari Mikko ja Virpi Koskinen aloittivat Ruokapankin vapaaehtoistyöntekijöinä vuonna 2019. Auttaminen ei vie paljon aikaa, ja siitä saa hyvän mielen.

– Turva on yhteiskunnallinen toimija, ja vastuumme on näyttää esimerkkiä ja tuoda oma panoksemme yhteiskunnan yhteiseen hyvään. Toivomme, että kaikki yritykset ja myös yksityishenkilöt ottaisivat osaa tähän tärkeään haasteeseen ja lähtisivät mukaan lahjoittamaan.

Ruokapankki-lahjoituksen lisäksi Turva lahjoitti joulumuistamisiin varatut rahat Ukrainan lasten tukemiseen Pelastakaa lapset -yhdistyksen kautta. Kohteen valitsivat Turvan asiakkaat.

Turva on vuoden aikana tehnyt lahjoituksia myös muille apua tarvitseville: Tampereen ensi- ja turvakoti -yhdistykselle sekä ukrainalaisille Unicefin hätäapukeräyksen ja Suomen Punaisen Ristin katastrofirahaston kautta.

Turva oli mukana myös Akavan Eriyisalojen joululahjoituksessa Helsinki Missiolle ja Suomen Luonnonsuojeluliitolle.

Lahjaksi rahaa ja liikuntaa

Liikuntakeskus GOGO lahjoitti 3000 euroa Ruokapankille sekä 2000 euroa diakoniatyöhön.

– Tamperelaisena yrityksenä oli tärkeää auttaa paikallisesti apua tarvitsevia. Näinä aikoina Ruokapankin suora apu tuntui kaikista sopivimmalta, kertoo GOGO:n toimitusjohtaja **Taru Vähätalo**.

Hyväntekeväisyys on liikuntakeskukselle tärkeä perinne, ja se tekee monenlaisia tempauksia hyvän puolesta säännöllisesti ympäri vuoden.

– Kohteet vaihtelevat aina tarpeen ja tilanteen mukaan, mutta olemme tukeneet vuosien saatossa muun muassa TAYS:n lastenosastoa lelukeräyksillä, Hope-yhdistystä, ALS-sairausten tutkimusta ja ukrainalaisia SPR:n kautta. Edellisinä vuosina keräsimme myös kuivaruokakasseja seurakunnille eteenpäin jaettavaksi.

– GOGO järjestää myös viikoittain sotaveteraaneille tarkoitettua maksutonta, ohjattua liikuntatuntia, jonne nyt kaikki veteraani-ikäiset pääsevät osallistumaan kahdella eurolla, kutsuu Vähätalo.

Toimitusjohtajan mukaan hyväntekeväisyys on kunnia-asia.

– Kannustamme kaikkia kynnelle kykeneviä mukaan sellaisella tavalla, joka omaan toimintaan sopii. Keinoja on monia, ja pienistäkin teoista on apua. Me GOGolla koemme, että liikkuminen ja hyvinvointi kuuluvat kaikille, ja haluamme olla mukana mahdollistamassa sitä jokaiselle olosuhteista riippumatta.

Pidetään huolta toisistamme

Osakeyhtiö Sidoste lahjoitti 1500 euroa Ruokapankille. – Olemme useampaan kertaan tukeneet Tampereen seurakuntien Ruokapankkia omien resurssiemme puitteissa. Koemme, että on tärkeää auttaa ja olla mukana auttamassa apua tarvitsevia, kertoo toimitusjohtaja **Janne Tamminen**.

Sidoste on tukenut myös ukrainalaisia Suomen Punai-

Kuvat: Anne Kärkkäinen

Vapaaehtoistyöntekijä Pirkko Murotie pakkasi ruokakasseja joulun alla Tampereen seurakuntien Ruokapankissa. Vuonna 2019 logistiikkakeskuksesta jaettiin noin 7000 avustusta kuukaudessa. Tänä vuonna kuukausittainen tarve on noin 14 000 avustusta.

Tuomiokirkkoseurakuntaan haetaan uutta kirkkoherraa

Tampereen Tuomiokirkkoseurakunta etsii uutta kirkkoherraa. Nykyinen kirkkoherra, tuomiorovasti Olli Hallikainen, siirtyy eläkkeelle 1. lokakuuta. Kirkkoheran valitsee seurakuntaneuvosto välillisellä vaalilla.

Tuomiokirkkoseurakunnan seurakun-

taneuvoston lausunnon mukaan kirkkoherralta edellytetään muun muassa monipuolista kirkollista johtajakokemusta, hyviä vuorovaikutus- ja yhteistyötaitoja sekä kykyä verkostoitua kirkollisten toimijoiden ja sidosryhmien kanssa.

Lisäksi valinnassa painavat suvaitse-

vaisuus, yhdenvertaisuus, kuunteleva ja avoin asenne kaikkia ihmisiä kohtaan, ekumeeninen suuntautuminen ja taito jumalanpalveluselämän kehittämiseen.

Virkaa hakevalta vaaditaan ylempi pastoraalitutkinto. Hakuaika päättyy 17. helmikuuta.

sen Ristin kautta. Lisäksi yritys tekee satunnaisia tuotelahjoituksia niitä tarvitseville.

Päätös lahjoituksesta Ruokapankille oli helppo.

– Olen ollut itse pakkaamassa lähetyksiä muutaman kerran. Olen nähnyt avun tarpeen, ja kuinka se kohdistuu juuri sitä eniten tarvitseville.

Tamminen korostaa, että jokainen yritys tekee päätökset omien arvojensa ja voimavarojensa mukaan.

– On kuitenkin hyvä tiedostaa, että pienelläkin lahjoituksella on merkitystä. Vaikeina aikoina heikompaan asemaan joutuneiden tukeminen korostuu, ja meidän on tärkeä pitää toisistamme huolta.

Puuroa, kahvia ja suklaata

Tampereen Messut lahjoitti 180 litraa riisipuuroa Ruokapankin asiakkaille. Ravintola keitti puuron ja jäädytti annokset valmiiksi.

– Olemme jo usean vuoden ajan lahjoittaneet tapahtumista jäänyttä hävikkiruokaa Ruokapankille. Yhteistyö on ollut joustavaa, ja yhdessä toimiminen luontevaa. Erityisesti joulun alla lahjoitus lämmittää apua tarvitsevia, kertoo keittiöpäällikkö **Juha Hassinen** Finnrestasta, joka on osa Tampereen Messut -konsernia ja vastaa Tampereen Messu- ja Urheilukeskuksen ravintolatoiminnasta.

Hassisen mukaan yritys kartoittaa jatkuvasti uusia mahdollisia kohteita ruokalahjoitusten vastaanottajiksi.

– Jokaisella yksilöllä ja yrityksellä on vastuu toimivasta yhteiskunnasta. Auttamisen ei edes tarvitse olla suurta tai ihmeellistä, vaan jokainen pienikin mahdollisuus tulee hyödyntää. Kun moni tekee oman pienen osansa, lopputulos auttaa useita. Hyvän tekeminen palkitsee ja tuntuu tärkeältä.

Wati-yhtiö toimitti tukusta lavalliset kahvia, suklaata ja riisiä Ruokapankin keräykseen.

– Joulumieli aiheutti syyllisyyden siitä, että suomalaisessa hyvinvointivaltiossa jotkut eivät saa edes kahvia, saati sitten suklaata joulupöytänsä. Päätös Ruokapankin avustamisesta oli helppo, koska Tampereella näkee nyt konkreettisesti ennätyspitkät jonot Ruokapankkiin ihan ohi ajaessa, ja ne vain kasvavat, kertoo toimitusjohtaja **Petri Tiitola** Wati-yhtiöstä.

– Wati suuntaa avustuksia myös nuorten urheiluun.

– Jokaisella nuorella pitäisi olla oikeus ja mahdollisuus harrastaa rakastamaansa lajia. Entisenä urheilijana näen sen investointina nuorten tulevaisuuteen. Samoin huippu-urheilu on lähellä sydäntä, ja sponsoroimme muutamia maajoukkueiden urheilijoita.

– Lisäksi teemme säännöllisiä lahjoituksia vanhukille. Tavoite on tehdä avustuksista tulevaisuudessa enemmän järjestelmällisiä esimerkiksi säätiön tai muun vastaavan puitteissa.

Tiitola kannustaa ihmisiä lahjoittamiseen tai vapaaehtoistyöhön.

– Vähäosaiset ihmiset tarvitsevat myös ystäviä ja kannustusta huonossa elämäntilanteessaan. Yritysten pitäisi herätä tähän ongelmaan ja ottaa auttaminen ja avustaminen vakituiseen vastuullisuusohjelmaansa.

– Jos yritykset esimerkiksi leikkaisivat perinteisiä markkinointibudjettejaan ja ohjaisivat varoja enemmän suoraan avustamiseen, voisi lopputulos olla aivan yhtä hyvä näkyvyyksiemme. Kuluttajien olisi hyvä ensisijaisesti suosia yrityksiä, jotka antavat osan tuotoistaan hyväntekeväisyyteen. ♦

Kirsi Airikka

Ruoka-avun tarvisijoiden määrän odotetaan tänä vuonna edelleen kasvavan. Lisätietoja Ruokapankista ja auttamisesta: ruokapankkitampere.fi

Yhteisvastuukeräys auttaa nuoria väkivaltaisessa maailmassa

Tämän vuoden Yhteisvastuukeräys kerää varoja nuorten väkivallan ja konfliktien ratkaisuuksiin ja ennaltaehkäisyyn teemalla Nuoret väkivaltaisessa maailmassa. Kampanja alkaa sunnuntaina 5. helmikuuta.

Yhteisvastuukeräyksen keräystuotoista 40 prosenttia lahjoitetaan Suomeen. Puolet Suomeen kohdistetuista keräystuotoista jää paikallisseurakunnille nuorten tukemiseksi tehtävään teemanmukaiseen toimintaan sekä seurakuntien auttamistyöhön.

Toinen puolikas kotimaahan jäävästä keräystuotosta osoitetaan valtakunnallisena kumppanina toimivalle Aseman Lapset -yhdistykselle, joka kehittää ja laajentaa yhteisvastuuväroin koulu- ja nuorisoväkivallan ehkäisemiseen ja vähentämiseen tähtäviä toimiaan.

Keräysvarat käytetään pitkittyneiden ja laajentuneiden koulukiusaamistapausten selvittämiseen sekä katusovitteluun, jossa sovittelijoina toimivat nuorisotyön ammattilaiset. Toiminta on konkreettista puuttumista sekä ammattilaisten kouluttamista sovittelijoiksi ja väkivallan ehkäisyn osaajiksi.

Ulkomaankohteena Kenia

60 prosenttia keräystuotosta ohjataan entiseen tapaan kansainväliseen apuun Kirkon Ulkomaanavun katastrofirahaston kautta. Tänä vuonna huomioidaan erityisesti Kirkon Ulkomaanavun työ Keniassa, jossa tuetaan nuorten koulunkäyntiä maan köyhimmillä, kuivuudesta kärsivillä alueilla.

Ilmastokriisi vaikeuttaa paimentolaisperheiden elämää ja toimeentuloa laidunmaiden pienentyessä. Tämä lisää yhteisöjen välisiä konflikteja, joihin myös nuoret joutuvat mukaan. Köyhyys ja epävakaus syventävät sosiaalisia ja toimeentuloon liittyviä ongelmia sekä koulun keskeyttämisistä.

Katastrofirahaston avustuksilla tuetaan koulunsa kesken jättäneiden nuorten kouluun paluuta ja koulussa pysymistä sekä annetaan tukiopeutusta ja psykososiaalista tukea.

Koulutus antaa nuorille paremmat mahdollisuudet toimeentuloon ja rauhan edistämiseen omissa yhteisöissään. ♦

Lisää: yhteisvastuu.fi

Tampereen seurakuntien Yhteisvastuu-tapahtumia lehden B-osassa

Kuva: Hannu Jukola

Sekä vastaanottajat eli Tays tukisäätien asiamies Heikki Oksa ja nuorisopsykiatrian vastualueen ylihoitaja Riitta Vento että lahjoittajan edustajat, Tuomiokirkkoseurakunnan diakoniatyöntekijät Hanna Välimaa ja Mari Huuskonen, iloitsivat keräyssumman luovuttamisesta.

Tukea nuorisopsykiatrian potilaiden virkistykseen

Tuomiokirkkoseurakunnan Yhteisvastuu-kerääjät ehdivät viime vuoden helmi-lokakuussa kerätä yli 22 000 euroa. Summasta viidennes, noin 4500 euroa, käytetään paikallisseurakunnan valitsemaan kohteeseen.

Vuoden 2022 keräys keskittyi nuorten hätään. Sen mukaisesti seurakunta päätti lahjoittaa summan Tampereen yliopistollisen sairaalan nuorisopsykiatrian potilaiden virkistystoimintaan.

Lahjoitusta oli ottamassa vastaan vuonna 2016 perustetun Tays tukisäätien asiamies **Heikki Oksa**. Säätiö on perustettu hallinnoimaan sairaanhoitopiirin saamia lahjoituksia.

Hän kertoo, että virkistystoimintaan on saatu vuosittain noin miljoona euroa. Aivan samaan ei päästy vuonna 2021, vaan potti jäi noin 850 000 euroon. Vuoden 2022 tietoja ei vielä ollut saatavilla.

– Muutamana viime vuonna tukea on tullut hyvin myös lasten ja nuorten psykiatrialle. Se johtuu ehkä siitä, että nuorten ongelmat ovat tulleet esille. On ollut hienoa havaita, että siihenkin on kiinnitetty huomiota. Oksan mukaan säätiö ei voi maksaa hoitoa, vaan

siitä huolehtivat kunnat ja valtio. Se voi kuitenkin olla tukemassa viihtyvyyteen liittyviä asioita, kuten retkiä, harrastusryhmiä tai odotusaulan kahvi- ja kaakaoautomaattia.

Tuomiokirkolla jo uusi kohde

Alkaneen vuoden keräysteema on Nuoret väkivaltaisuvassa maailmassa. Tuomiokirkkoseurakunta käyttää osuutensa ART- eli Aggression Replacement Training -ryhmien vetäjien koulutukseen. Menetelmän avulla voidaan opettaa epäsosiaalisesti käyttäytyville nuorille tai nuorille aikuisille valmiuksia vuorovaikutukseen.

Tuomiokirkkoseurakunnan diakoniatyöntekijän **Hanna Välimaan** mukaan hyvin valittu keräysaihe kasvattaa motivaatiota työskennellä sen hyväksi.

– Tärkeintä on, että tuodaan esiin epäkohtia, joita Suomessakin on. Meillä diakoniassa on tuntuma, että viime vuosina syrjäytyneitä tai syrjäytymisvaarassa olevia nuoria on ollut asiakkaina entistä enemmän. ♦

Asta Kettunen

Lisää: silta.fi

Eteläisen seurakunnan kirkkoherraehdokkaat Sillan tentissä

Eteläisen seurakunnan kirkkoherra valitaan 23. maaliskuuta. Tehdävä tuli haettavaksi, kun virkaa aiemmin hoitanut kirkkoherra Jari Kuusi irtisanoutui virasta 1.8.2022. Virkaa on viime vuoden kesäkuusta asti hoitanut Messukylän johtava kappalainen Ari Rantavaara.

Seurakuntaneuvosto valitsee hakijan kahdesta ehdokkaasta, sillä Lappajärven seurakunnan vt. kirkkoherra Jenny Kärki veti hakemuksensa pois.

Vaalissa ovat edelleen mukana Eteläisen seurakunnan kappalainen Kaija Karvala ja Eteläisen seurakunnan vt. kirkkoherra Ari Rantavaara. Päätös valinnasta tehdään 23.3. seurakuntaneuvoston kokouksessa.

Eteläisessä seurakunnassa on lähes 36 000 jäsentä. Seurakunnan alueella sijaitsevat Hervannan, Härmälän ja Viinikan kirkot.

Vaalipaneeli Hervannan kirkossa
Ehdokkaiden ajatuksia on mahdollista kuulla vaalipaneelissa 7. helmikuuta kello 18 Hervannan kirkossa.

Tilaisuus esitetään suoratoistona ja se näkyy tallenteena Eteläisen seurakunnan YouTube-kanavalla. Tilaisuuden juontaa Tampereen seurakuntien vs. viestintäjohtaja Eva Wäljas. Kahvitarjoilu alkaa kello 17.30.

Sillan kysymykset kirkkoherravaaliehtokkaille

Mikä on mottosi?

1. Mikä on kirkon tärkein tehtävä, ja miten toteuttaisit sitä omassa työssäsi?
2. Hervannan kirkkoonkuulumisprosentti on yksi Tampereen pienimpiä. Miten seurakunnan tulisi toimia tällaisessa ympäristössä?
3. Missä kohtaa koet olevasi janalla arvokonservatiivi-arvoliberaali? Oletko valmis vihkimään kirkollisesti samaa sukupuolta olevan parin?
4. Kuinka rakennat sovintoa eri tavalla ajattelevien välille?

Näihin kysymyksiin löytyvät laajemmat vastaukset verkkosivuilta siltalehti.fi. Verkkolehdedessä ovat myös vastaukset lisäkysymyksiin:

5. Miten varmistat, että kaikki voivat kokea olonsa turvalliseksi seurakunnassa?
6. Miten kannat vastuuta ympäristöstä?
7. Miten seurakunta voisi tukea niitä alueen ihmisiä, joita kirkon perinteinen kokoava toiminta ei tavoita?

Ari Rantavaara

61-vuotias rovasti ja Eteläisen seurakunnan vt. kirkkoherra

Koulutustaustani on ylempi korkeakoulututkinto Helsingin yliopiston teologisesta tiedekunnasta. Olen toiminut pappina Tampereella yli 30 vuotta, pääasiassa Messukylässä.

Työuraani sisältyy myös Pyynikin vt. kirkkoherrana toimiminen muutaman vuoden ajan. Ennen nykyistä tehtävääni olin Messukylän seurakunnan johtavana kappalaisena noin kahdeksan vuotta.

Motto: Yhdessä eteenpäin – uskoen, toivoen ja rakastaen

1 Kirkon tärkein tehtävä on toimia evankeliumin, ilosanoman, välittäjänä. Sanoma Kristuksesta jokaisen ihmisen Vapahtajana ei ole vanhentunut.

Kirkkoherrana huolehtisin siitä, että tämä perustehtävä olisi lähtökohtana kaikessa seurakuntatyössä. Tätä viestiä tulee välittää monipuolisilla, tavoittavilla ja ajanmukaisilla keinoilla.

2 Kirkon kynnyksen tulisi olla mahdollisimman matala. Kasvatuksellinen ja diakoninen työ avaavat väyliä, joiden kautta on kokemukseni mukaan helpointa osallistua seurakunnan toimintoihin.

Tämän näkökulman kehittäminen ja tukeminen ovat siksi keskeisellä paikalla. On tärkeää päästä mahdollisimman lähelle hervantalaisia ja heidän monikulttuurista elämäänsä, kuulla heidän toiveitaan ja tarpeitaan ja kyetä reagoimaan niihin.

3 Samaa sukupuolta olevien parien vihkiminen on ajan-kohtainen ja samalla kipeä asia kirkossa. Kirkkoherrana ajattelen, että seurakunnassa on toimittava kirkon lain ja järjestyksen mukaisesti. Kun laki jossakin vaiheessa muuttuu, en koe henkilökohtaisesti ongelmana vihkiä samaa sukupuolta olevia pareja.

4 Kirkkoherran rooli sovinnonrakentajana on erittäin tärkeä. Ei ole viisasta ottaa jyrkkää ja yksipuolista kantaa erimielisyyttä aiheuttaviin asioihin, koska silloin väistämättä asettuu toista näkökantaa vastaan. Kirkkoherran tulee kuunnella ja kohdella tasapuolisesti kaikkia osapuolia ja pyrkiä mahdollisimman oikeudenmukaisiin ratkaisuihin.

Kaija Karvala

teologian maisteri, Eteläisen seurakunnan johtava kappalainen, 49 v.

Motto: Siinä on vuori, kiivetään.

1 Kirkon tärkein tehtävä on sekä maailmanlaajuisesti että paikallisesti edistää Jumalan valtakuntaa, jonka keskiössä on rakkaus, joka ilmenee erityisesti Jeesuksessa.

Jumalan valtakunnan edistäminen toteutuu paikallisesti monella tapaa. Hyvän Sanoman tulee löytää kulloisessakin ajassa ja paikassa sopivat sanoitukset ja keinot. Kirkkoherran tehtävänä on mahdollistaa, että työntekijät ja seurakuntalaiset voivat toteuttaa tätä missioarista tehtävää parhaalla mahdollisella tavalla.

2 Kannattaa katsoa syvemmälle luvun taakse. Hervannassa on paljon ulkomaalaistaustaista väestöä, josta osa kuuluu muihin kristillisiin kirkkoihin ja yhteisöihin, ja myös muihin uskontokuntiin kuuluvia.

Lisäksi Hervannasta löytyy ikäryhmiä, joita kirkon perinteinen toiminta ei tavoita. Hervannassa on ekumeenista ja yhteiskristillistä toimintaa, joka on tärkeä osa seurakunnan työtä. Aktiivinen vuoropuhelu ja kanssakäyminen alueen asukkaiden ja toimijoiden kanssa ovat edellytyksiä toiminnalle, jolla on kosketuspintaa ja joka pitää seurakunnan merkittävänä toimijana alueella.

3 Yhdenvertaisuus ja Jumalan rakkaus meitä ihmisiä kohtaan ovat kristillisestä uskostamme ja Raamatusta nousevia arvoja, joita haluan olla edistämässä. Kirkon tehtävänä on puolustaa jokaisen ihmisen luovuttamatonta ihmisarvoa.

Olen valmis vihkimään kirkollisesti samaa sukupuolta olevan parin. Tässä sijoitun liberaaliin päähän, mutta on asioita, joissa sijoitun janan konservatiiviseen päähän. Niitä ovat kirkkomme kasteeseen ja ehtoolliseen liittyvät kysymykset.

4 Sovinnon rakentamisessa tärkeää on kuulluksi tuleminen. Tätä edistan omalla toiminnallani: kuinka minä kuulen heitä, jotka ajattelevat eri lailla kuin minä. Kirkkoherrana minun tulee luoda turvallisia tilanteita, joissa eri lailla ajattelevat kuulevat toisia ja tulevat kuulluiksi. Tällä tavalla lisäämme ymmärrystä toistemme ajattelusta.

Aleksanterin kirkossa järjestetään kolme ohjattua joogaharjoitusta paaston aikaan.

Hiljaisuuden joogaa paaston aikaan

Kaipaatko mahdollisuutta lepoon ja virkistymiseen tai yhteyttä itseän tai Luojaan? Avuksi voi olla Hiljaisuuden jooga paaston aikaan Aleksanterin kirkossa.

Hiljaisuuden jooga on kristillinen harjoituskokonaisuus, jonka on kehittänyt sairaalapappi ja joogaopettaja Heli Harjunpää.

– Monipuoliset keholliset harjoitukset tasapainottavat kehoa, mieltä ja sielua. Niiden avulla on mahdollisuus lisätä elämässä hyvää; edistää kehon hyvinvointia, mielen levollisuutta ja ravita sielun tarpeita, kertoo joogaohjaaja **Mirella Lehtola**, joka toimii ohjaajana Aleksanterin kirkossa.

Harjoitukset koostuvat lempeistä liikkeistä, jotka sopivat kaikille iästä tai taitotasosta riippumatta.

– Harjoituksen kristillinen sisältö; rukous, Raamatun luenta ja läsnä oleva yhteys Jumalan kanssa auttavat syventämään omaa hengellistä elämää. Meditatiivinen olemus on keskeinen osa Hiljaisuuden joogaa.

Oman hyvinvoinnin ja arvostamisen lisäksi harjoituksessa avaudutaan muiden ihmisten ja luomakunnan arvostamiseen.

– Läsnaolo harjoituksessa on lepäämistä luottamuksen ja johdatuksen varassa, isompien käsivarsien kannattelemana sekä avautumista sille Jumalan armolle sekä

rakkaudelle, joka on jo läsnä tässä todellisuudessa. Harjoituksen avulla on mahdollisuus rakentaa omaan elämään rauhaa, iloa, kiitollisuutta sekä rakkauden syvimmän olemuksen kokemusta, kertoo Lehtola. ♦

Kirsi Airikka

Hiljaisuuden jooga paaston aikaan torstaisin 23.2., 9.3. ja 30.3. kello 18–19.30 Aleksanterin kirkossa. Mukaan jumppa-alusta, juomapullo sekä rento, lämmin vaateus. Tulethan paikalle ajoissa, ulko-ovi suljetaan harjoituksen alettua. Vapaaehtoinen maksu Yhteisvastuukeräyksen hyväksi

Ruotsia puhutaan lämpimällä mielin

Hej, välkommen!

Onsdagskaffe on lämminhenkinen keskustelutapaaminen, johon mennessä ei tarvitse etukäteenkään pohtia, osaan-ko ruotsia tarpeeksi paljon.

– Jos on kiinnostunut tulemaan mukaan, ei tarvitse aluksi edes sanoa mitään, vinkkaa kanttori **Paula Sirén**, joka säestää lauluja ja esittää musiikkia.

– Monilla on kuitenkin ruotsin kielen taustaa, joka on vain vähän päässyt unohduttamaan, hän kannustaa.

Kokoontumisia vetää nykyään hänen lisäkseen diakoniatyöntekijä Kristina Strand-Ketonen. Myös eläkkeelle jäävä diakoniatyöntekijä Eila-Sisko ”Essi” Helisma on menossa mukana. Opiskelijoita on käynyt juttelemassa vuosittain.

Tällä kertaa vieraana on seurakunnan juuri eläköitynyt kirkkoherra Kim Rantala, jonka aiheena on ”Tro, hopp och kär-

lek” eli usko, toivo ja rakkaus. Hän mainitsee myös suvaitsevaisuuden: vaikka toisella voi olla eri näkökulma, se ei uhkaa omaa uskoa.

Kerho kokoontuu nimensä mukaisesti keskiviikkoisin kello 13. Paikkana on Svenska Hemmet osoitteessa Satamakatu 19. Monipuolisessa ohjelmassa on tänä keväänä esimerkiksi lemmiä ja kiinan kieltä.

Helmikuun ensimmäisessä kokouksessa Hanna-Leena Autio puhuu ai-

heesta sateenkaarihenkilöt ja hengellisyys. 8.2. Eeva Leijo kertoo Itämerestä.

Kevään muita vieraita ovat Hilja Solala, Ismo Kunnas, Karin Ihalainen, Venla Saariluoma, Kaj-Mikael Wredlund, Tuija-Riitta Heiskanen, Elina Vanhatalo, Anu Neuvonen ja Janne Heikkilä.

– Kulttuuri, taide ja kielet ovat tärkeitä, toki pappisvieraiden myötä myös hengelliset aiheet, Sirén mainitsee. ♦

Asta Kettunen

Kuva: Asta Kettunen

Tällä kertaa aikanaan pitkään Ruotsalaisessa seurakunnassa työskennelleellä Marianne Hesthammerilla on merkkipäivä. Hän saa kukkia, mutta myös kertoo sattumuksesta, jossa suojelusenkelä oli vahvasti mukana.

Luentosarja naisen kriisistä, uupumisesta ja toipumisesta

Jos kaikki maailman tieto auttaisi ratkaisemaan masennuksen ja uupumuksen ongelman, ei yhteiskunnassa olisi yhtään masentunutta ja uupunutta. Näistä asioista puhutaan paljon, mutta yksilölle sopivia, toimivia ratkaisuja on vähemmän esillä.

Toipumisen mahdollisuutta pitää uskaltaa miettiä rehellisesti ja monelta kannalta. On tärkeää pohtia ruohonjuuritason ratkaisuja ja voimavaroja aidon inhimillisyyden kannalta yhdessä asiantuntijoiden kanssa.

Tampereen Nuorten Naisten Kristillisen Yhdistyksen terapeutit ovat asiakastyössä ja omassa elämässään käsitelleet uupumista ja toipumista sekä ratkoneet niihin liittyviä kysymyksiä.

Sen pohjalta syntyi luentosarja, jossa on mahdollisuus käsitellä omaa jaksamista ja tutustua toipumisen mahdollisuuksiin. Luennoilla esitellään terapeuttisen tunnetyöskentelyn mahdollisuus, arvopohjainen motivaatiotyöskentely käytännön muutoksiin sekä keuhokeskeisiä menetelmiä. Luentosarja on maksuton.

Aloitustuento naistenpäivänä keskiviikkona 8.3. kello 17.30 kirjastotalo Metsossa. Luennoitsijoina Asta Lehtimäki, Päivi Niemi ja Eliisa Saarinen
Lisätiedot: tnnky.fi/ajankohtaista

Ystäväksi maahanmuuttajanaishelle

Mannerheimin Lastensuojeluliiton Tampereen osasto etsii suomenkielisiä naisia ystäviksi maahanmuuttaneille naisille.

– Viime vuosi oli ystävätoiminnassa vilkasta aikaa, ja jonossa on tällä hetkellä paljon maahan muuttaneita naisia, kertovat monikulttuurisen ystävä- ja perheyön koordinaattorit **Elli Nieminen** ja **Salla Montonen**.

Koordinaattoreiden mukaan toisaalta alueelliset erot ovat isoja, ja tietyillä alueilla saattaa olla runsaasti suomenkielisiä vapaaehtoisia jonossa.

Ystävätoimintaan ovat tervetulleita kaikki 18 vuotta täyttäneet naiset.

Vähintäänkin auttava suomen tai englannin kielen taito on kuitenkin hyvä olla, jotta ystävyys pääsee alkuun.

Äitiys ei ole kriteeri osallistumiselle. Ystävyysuhteen lisäksi ystäväpareille ja heidän lapsilleen järjestetään yhteistä toimintaa, esimerkiksi tapahtumia ja ryhmätoimintaa.

Laivapuiston perhetalon monikulttuurisen työn tilat sijaitsevat Tampereella osoitteessa Näsälinnankatu 44-46.

Lisätiedot: Elli Nieminen: elli.nieminen@mll-tre.fi, 050 400 8306, Salla Montonen: salla.montonen@mll-tre.fi, 050 351 1693

Vaihtelevat työt ruokki-
vat kirjailijan luovuutta.
– Yhtenä päivänä voi
vaikka kirjoittaa sadun
Lastenmaa-lehteen,
ja toisena tehdä uusia
Tuomas-lauluja, kertoo
Anna-Mari Kaskinen.

SANOISSA SOIVAT USKO, TOIVO JA RAKKAUS

Nauru helähtää usein, kun kirjailija Anna-Mari Kaskinen kertoo työstään. Runoissa, lauluissa, virsissä, musikaaleissa, näytelmissä ja muissa teksteissään hän on toivon välittäjä. Laaja ja monipuolinen tuotanto saa nyt julkista tunnustusta.

TEKSTI: **Outi Viitasalo** KUVAT: **Hannu Jukola**

Marraskuussa **Anna-Mari Kaskiselle** ojennettiin Luterilaisen Kulttuurin Säätiön tunnustuspalkinto. Joulun alla uutisoitiin vuoden 2022 Kirkon kulttuuripalkinnosta, joka myönnettiin Kaskiselle hänen elämäntyöstään.

Kirjailija kiittää iloisen onnittelusta.

– On hienoa, jos oma työ on tuonut iloa ihmisille. Elämäntyö tosin kuulostaa kovin juhlalliselta. Sitähän tekee aina yhden työn kerrallaan, Kaskinen hymyilee.

– Eikä elämäntyötä tehdä yksin. Omaan työhöni liittyy paljon ihmisiä, jotka on johdatettu elämään, joilta olen oppinut ja joista olen kiitollinen. Monia teitä on avautunut yllättäen, ja niitä on lähdetty kulkemaan.

Kaskinen on vaikuttanut kirkon toimintamuotoihin ja jumalanpalvelusten kehittämiseen myös monissa työryhmissä ja projekteissa. Kirjoittaminen on kuitenkin luontevin ilmaisukeino.

– Jo alaluokkien ainekirjoitustunneilla tein mielikuvitusaiheista niin pitkiä aineita, ettei minun tarvinnut kirjoittaa niitä mustekynällä puhtaaksi. Työn myötä kirjoittamisesta on tullut myös keino selvittää, mitä asioista ajattelen.

– Sanat ovat tuttuja työkalujani. Kun olen esimerkiksi tehnyt paljon lauluja, päässäni on ikään kuin riimivarasto. Voin pohtia, mikä sana eri vaihtoehdoista sopisi ääniasultaan ja tavumäärältään kyseiseen kohtaan. Kirjoittaessa ei tarvitse lähteä aina alusta, ja se helpottaa tekstin syntymistä. Silti jokainen tehtävä on erilainen, ei rutiinityötä.

Uusien laulujen tekijäksi

Yksi keskeisiä henkilöitä kirjailijan tiellä on ollut muusikko ja säveltäjä Pekka Simojoki, jonka kanssa Kaskisesta tuli lauluntekijä.

– Opiskeluaikana 1970-luvun lopulla toimimme kansainvälisessä seurakunnassa Helsingissä. Pekka oli lähetystyöntekijöiden lapsena ollut Afrikassa, ja hänellä oli paljon sävellyksiä. Minulla taas oli paljon runotekstejä, jotka olivat syntyneet kahden lukiovuoden kokemuksista Kanadassa.

– Ensimmäinen yhteinen laulumme oli *Herra, kädelläsi*. Sen synty oli ihme: huomasimme, että Pekan valmis sävel ja minun runoni sopivatkin yhteen!

Herra, kädelläsi tuli mukaan Simojoen ja Kaskisen Afrikkalaiseen gospelmessuun, jonka Suomen Lähetysseura tilasi nuorilta tekijöiltä vuoden 1981 Lähetysjuhille. Laulusta on tullut suosikki, jota lauletaan niin kasteessa kuin hautajaisissakin.

– Aloitimme Pekan kanssa hyvään aikaan. Emme osanneet pelätä haasteita, jotka olivat taitojamme isompia, ja tekemällä opimme. Meihin nuoriin teki-

jöihin luotettiin ja meidän lauluille oli käyttöä. Lähetysseura tilasi monia töitä. Gospelmessun jälkeen tuli *Liekit*-musikaali, tunnuslauluja, musiikkidraamoja.

– Tärkeä oli myös levy-yhtiö Finngospel. Sen vetäjä Jan-Erik Lindqvist otti ennakkoluulottomasti kustannettavaksi töitämme, jo Afrikkalaisen gospelmessun, vaikei ollut kuullut vielä säveltäkään.

– Monet laulumme, joita on eri laulukirjoissa, ovat tulleet ihmisille tutuiksi juuri äänitteiltä.

Yhteistyö Pekka Simojoen kanssa jatkuu, ja uusia lauluja on syntynyt myös monen muun säveltäjän kuten Petri Laaksosen, Jukka Salmisen ja Jaakko Löytyyn kanssa.

“Varsinkin hengellinen tie on niin herkkä alue, että sillä on syytä kulkea kunnioittaen.”

Virrentekijän asenne

Toinen merkittävä henkilö Anna-Mari Kaskisen työssä on ollut runoilija Anna-Maija Raittila.

– Opiskeluaikana olin mukana Kansan Raamattuseuran opiskelijatoiminnassa, ja kerran ajattelin pyytää Raittilaa iltamme vieraaksi. Afrikkalaisen gospelmessun levytys oli ilmestynyt, ja kun soitin hänelle, hän tunnisti minut messun tekstien tekijäksi ja pyysi kirjoittamaan lasten ja nuorten virsiä tulevaan virsikirjaan.

– Vein hänelle tekstejäni, joista Herra, kädelläsi valittiin jo valmiina mukaan (517).

– Sain myös tehtäväksi kirjoittaa isänmaan virren nuorille (581 *Kiitos Jumalamme, kun annoit kauniin maan*) ja laulun lapselle, joka syystä tai toisesta elää ilman isää. Jälkimmäinen, *Taivaan Isä suojan antaa*, ei mennyt heti läpi virsikirjakomiteassa, mutta kirkolliskokouksessa se otettiin mukaan (virsi 503).

– Tämäkin laulu muuten syntyi valmiista tekstistäni ja Pekka Simojoen valmiista sävelmästä, Kaskinen hymyilee.

Virsikirjaan päätyi lopulta seitsemän Kaskisen kirjoittamaa virttä. Viisi niistä on Simojoen sävellyksiä.

Anna-Maija Raittila antoi nuorelle kirjoittajalle kaksi tärkeää ohjetta.

– Hän opetti minulle virrentekijän asenteen: tekijän taitojen pitää jäädä tekstissä taka-alalle, tehtävä on suurempi kuin mitä itse olet.

– Hän myös kehotti käyttämään kirjakieltä, mikä oli virsikirjakomiteankin linjaus. Olin lukenut suomalaisia klassikkorunoilijoita ja käytin sanalyhenteitä, mutta sen jälkeen olen neuvon noudattanut. Vaikka välillä olisi helpompi lyhentää sanoja, selkeä kieli selkeyttää ja myös vahvistaa laulun sanomaa. Kirjakielesi sopii kaikille, ja tuskin sitä nuoretkaan vierastavat.

Kirjoittajana Raittila on ollut Kaskiselle tärkeä vaikuttaja.

– Hienoissa teksteissään hän viitoittaa suuntia, joihin kulkea, mutta kunnioittaa ihmisen omaa valintaa. Varsinkin hengellinen tie on niin herkkä alue, että sillä on syytä kulkea kunnioittaen.

Kääntämisen haasteet

Yhteistyö jatkui 2000-luvun vaihteessa Ruotsin kirkon virsikirjan suomentajina. Yli 500 virren monivuotisen käännösurakan tekivät Raittila, Kaskinen, Niilo Rauhala ja Pekka Kivekäs.

– Olin nuorin, muut silmissäni monumentaalisia hahmoja. Seurasin opiskelijan asenteella, miten he työskentelivät. Mietimme todella tarkkaan, miten sanat ja sävelet toimivat yhteen. Käännöksiä laulettiin aina uudestaan, ja kun jokin ei toiminut, sitä muokattiin. Kenelläkään ei ollut turhaa ylpeyttä, ettei omaa tekstiä voisi muuttaa.

Kokemukset käännöstyöstä olivat hyödyksi, kun 2010-luvulla omaan virsikirjaamme tehtiin lisävihkoa. Siihen tuli paljon kansainvälistä materiaalia, ja omien tekstien lisäksi Anna-Mari Kaskinen suomen-si useita virsiä.

– Se oli innostavaa työtä. Virsikirja oli valmistunut 1986, ja kirkossa ja ihmisten hengellisyydessä oli tapahtunut muutoksia. Tarvittiin uudentyyppisiä virsiä.

– Lisävihkoon otettiin mukaan eri kieliä, joilla saman virren voi laulaa. Näitä on esimerkiksi irlantilainen virsi 979 *Tulkoon tie sinua vastaan*. Samoin mukaan tuli rakkaita lauluja, joita on vuosikymmeniä laulettu, kuten *Maan korvessa* (971).

– Tuntuu, että näitä virsiä käytetään aika paljon, ja siitä olen iloinen.

Kaskisen käännöstyötä on myös suosittu *Kirkko olkoon niin kuin puu* (949), jonka teksti ja keinuva sävel välittävät eteläamerikkalaista lämpöä.

– Se oli haaste, mutta silti mukava kääntää.

– Haasteena oli saada teksti ja sen sisältö sopimaan sävelmään. Tutkin sekä espanjankielistä alkutekstiä että käännöstä englanniksi. Suomen kieli on erilai-

Kääntäessään tekstiä Anna-Mari Kaskinen pyrkii kunnioittamaan alkuperäistekstin kirjoittajan ideaa, mutta väkisininkin voi joutua siirtämään jonkin ajatuksen eri paikkaan kuin alkuperäisessä tekstissä. Kun saa tekstin toimimaan ja sanat soljumaan, siitä tulee iloinen mieli.

”Kirkoilla on vapaus toimia ja kertoa viestiään. Meillä on hienoja kirkkoja – tehdään niihin niin laadukasta toimintaa, että ihmisen jonottavat osallistumaan.”

nen ja siinä on pitempiä sanoja kuin muissa, esimerkiksi God, Dios – Jumala. Onneksi tree on puu!

– Kääntäessä pyrin kunnioittamaan alkuperäistekstin kirjoittajan ideaa, mutta väkisininkin voi joutua siirtämään jonkin ajatuksen eri paikkaan kuin alkuperäisessä tekstissä. Mutta kun saa tekstin toimimaan ja sanat soljumaan, siitä tulee iloinen mieli.

Virsien lisäksi Kaskinen on tehnyt virsikirjan liitteeksi runsaasti tekstejä jumalanpalvelusta ja kirkollisia toimituksia varten. Vaikkapa kasteeseen tai vihkimiseen löytyy numeroista 806–851 uusia lauluja tutuilla sävelmillä.

Laulutekstin pitää soida

Anna-Mari Kaskisen laulut istuvat laulajan suuhun ja puhuvat suoraan sydämeen. Onko runon ja laulutekstin kirjoittamisessa eroa?

– Kun kirjoittaa laulua, sanojenkin olisi hyvä olla kuin musiikkia, soida sävelen kanssa luontevasti. Jos musiikissa on pitkä sävel, siihen pitää etsiä pitkä tavu. Virren tekemisessä kiinnitän erityistä huomiota laulettavuuteen ja siihen, miten sisältö avautuu kuulijalle.

– Korona-aikana kirjoitin kirkkovuoden pyhäpäivien messuja varten lauluja, jotka espoolainen kanttori Anna-Liisa Haunio sävelsi. Nämä *Voimalaulut* on julkaistu laulukirjana ja valikoima niitä myös levynä. Niitä varten tutkin kunkin pyhän tekstiä Raamatusta. Oma näkökulma on hyvä olla, mutta kunnioittaen sitä, missä yhteydes-

sä laulutekstiä tullaan käyttämään.

– Musikaalien lauluissa on enemmän vapauksia, koska tekstiä mietitään tietyn henkilön kautta. Lastenlauluissa taas voin leikitellä sanoilla ja riimeillä.

Lapset ovat tärkeitä

Neljän lapsen äitinä Anna-Mari Kaskinen on kokenut, miten lapsille suunnattua ohjelmaa ja messuja lauluineen tarvitaan.

– Vaikka ihanne on, että kaikenikäiset ovat yhdessä, olisi hyvä järjestää myös tilanteita, jossa kaikki on järjestetty lapsia varten, on katsottavaa ja tekemistä.

Tähän tarpeeseen syntyi 1990-luvulla lasten jumalanpalvelus Mukulamessu, joka suunniteltiin yhdessä perheiden kanssa ja kuunneltiin lasten toivetta, että messussa saisi myös liikkua. Suurimman osan lauluista sävelsi Petri Laaksonen. Messun laulut ovat tulleet tutuiksi, ja Kaskisen ja Jukka Salmisen laulu *Rukous on silta* löytyy myös virsikirjan lisävihosta (931).

Lasten ja kristillisen kasvatuksen asialla Anna-Mari Kaskinen on myös Lohjan Vivamossa, Kansan Raamattuseuran kurssikeskuksessa. Uusia näytelmiä Raamatun kertomusten pohjalta syntyy Vivamon Raamattukylän teatteriyhteisölle ja Lastenkylään, jonka Kaskinen perusti toimiessaan pari vuotta keskuksen johtajana.

– Lastenkylässä katsotaan näytelmä, kuljetaan luontopolulla, käydään mummolassa ja nikkaroidaan vaarin vers-

ANNA-MARI KASKINEN

- Kirjailija, runoilija, sanoittaja, käsikirjoittaja
- Julkaissut kymmeniä runokirjoja, rukouskirjoja, lastenkirjoja ja muita kokoelmia
- Lauluja useissa laulukirjoissa
- Messuja, musikaaleja ja musiikkidraamoja, näytelmiä
- *Lastenmaa*-lehden päätoimittaja
- Neljä kautta kirkolliskokousedustajana
- Asunut perheineen yhteensä kuusi vuotta Australiassa
- Opiskeluaikana asui Aaro Hellaakosken lesken Lempi Hellaakosken luona

taalla. Siellä on myös kaunis pieni Pyhän Lapsen kirkko. Tervetuloa käymään!

Tämän hetken maailmantilanne on raskas niin lapsille kuin aikuisillekin, mutta Anna-Mari Kaskinen muistuttaa toivosta.

– Sota on avoin haava. Vaikka kirjoittaisi hyvin vaikeista ja kipeistä asioista, mukana pitää olla toivo, johon tarttua. Ei elämästä pidä tehdä kauniimpaa kuin se on, mutta hyvyyden voima, joka kohtaa todellisuutemme, on aina olemassa, hän sanoo virteen 600 viitaten.

– Toivottomuuteen ei pidä vaipua myöskään, jos kristillisen sanoman näkyvyys kouluissa vähenee. Kirkoilla on vapaus toimia ja kertoa viestiään. Meillä on hienoja kirkkoja – tehdään niihin niin laadukasta toimintaa, että ihmisen jonottavat osallistumaan. ♦

Leena Kaartinen ja Pekka Simojoki vastaavat Sana soi -illan ohjelmasta 26. helmikuuta.

Sana Soi -illassa lumikenttien lääkäri ja gospelkonkari

Helmikuun Sana Soi -illassa kuuluu kaukaisien maiden ääni. Puhujavieraana on lumikenttien lääkäri Leena Kaartinen. Hän on lastenlääkäri ja kirjailija, joka on työskennellyt naisiin ja lapsiin kohdistuvan perusterveydenhuollon parissa enimmäkseen kehitysmaissa; Afganistanissa ja Etiopiassa.

Kaartinen on myös yksi suomalaisista Afganistan-asiantuntijoista. *Time*-lehti valitsi hänet vuoden 2005 eurooppalaisten sankarien joukkoon kuvaten häntä eläväksi määritelmäksi sille.

Sana soi -illan musiikkivieraana on gospelmuu-

sikko Pekka Simojoki. Hän on yksi tämän hetken tuotteliaimpia ja tunnetuimpia suomalaisia gospelmuusikoita ja hengellisten laulujen tekijöitä, joka on ollut tien päällä vuodesta 1979. Simojoki on kirjoittanut lukuisia rakastettuja lauluja ja musikaaleja. Yhteensä hänen tekemiään lauluja on kertynyt yli 700.

Sana Soi on musiikin, sanan ja rukouksen ilta, jonka järjestävät Tuomiokirkkoseurakunta ja Suomen Raamattuopisto.

Sana Soi: Uskon – auta epäuskossani sunnuntaina 26.2. kello 18 Finlaysonin kirkossa

Työkaluja kristittyinä kasvamiseen

Muutosvoimana Raamattu -virikekoulutus järjestetään maanantaina 13. helmikuuta Pispalan kirkolla. Suomen Pipliseurauksen uusimmassa globaalikasvatusmateriaalissa on kärkenä kristityn identiteetti Suomessa ja Egyptissä.

Koulutus tarjoaa virikkeitä, joiden avulla voi käsitellä suhdetta Raamattuun, arvoja ja kristittyinä kasvamista. Opittua voi hyödyntää seurakunnassa esimerkiksi kirkkokahveilla, piireissä, lapsi- ja nuorisotyössä sekä hartauselämässä. Se on tar-

koitettu seurakuntien työntekijöille ja vapaaehtoisille vastuunkantajille. Maksuttoman koulutuksen järjestävät Harjun seurakunta ja Suomen Pipliseura.

Muutosvoimana Raamattu -virikekoulutus maanantaina 13.2. kello 9–12 Pispalan kirkossa. Aamukahvit kello 8.30. Ilmoittautuminen 7.2. mennessä piplia.fi/osallistu/tapahtumakalenteri tai sähköpostitse: satu.toukkari@piplia.fi

TAMPEREEN
RAUHANYHDISTYS RY.

Nekalankulma 1, Tampere

**Seurat
pääsääntöisesti
keskiviikkoisin ja
lauantaisin klo 19
sekä sunnuntaisin
klo 16 ja 18.**

Ajantasaista toimintakalenteria
ylläpidetään internetsivuilla,
joista seurat on
myös kuunneltavissa:
tampereenrauhanyhdistys.fi

Ev.lut. kirkon
lestadiolainen herätysliike
†**ESIKOISET**

Seurat ja pyhäkoulu
Sunnuntaisin klo 15
(myös verkossa)

Tervetuloa!

Uudenkylän srk-talo
Ali-Huikkaantie 13b, Tre
www.esikoiset.fi

Herättäjä-Yhdistys
ti 14.2. klo 17 ystävänpäivän
jutusteluseurat

Pispalan kirkolla, Pispalan valtatie 16.
Ennen seuroja klo 16.30 Tampereen
seudun paikallisosaston vuosikokous,
tervetuloa myös uudet jäsenet!

18.-19.3. Talveisuut

Jyväskylässä, lisätietoa:
www.h-y.fi/tapahtumakalenteri

Ammattilaiset palvelevat

Kodin perussiivoukset
Yritysten siivoukset
Remonttisiivoukset
Muuttosiivoukset

Palvelua ja puhtautta
20v

Pyydä tarjous:
045 126 6938
**Anna siivous-
lahjakortti!**

www.uusierasiiivouspalvelut.fi

Ilmoitusmyynti

Tero Taipale p. 040 641 1163

etunimi.sukunimi@tamperelainen.fi
tre.ilmoitukset@tamperelainen.fi

Millainen on Suomen tulevaisuus?

Tervetuloa keskustelemaan Maanantaimarkkinoille
Hämeenpuistoon 6.2. klo 10–12

SARI TANUS

kansanedustaja

Kristillisdemokraatit
Eduskuntaryhmä

Kirkon rajoilta etsitään aitoa yhteisöllisyyttä

Yhtenäiskulttuuria seuranneessa maailmassa uskonnollinen yhteisöllisyyskin hakee uudenlaisia muotoja. Jälkimodernissa yhteiskunnassa kaikille sopivaa uskonnollista ratkaisua ei ole.

Näitä asioita käsittelee **Hannu Rantalan** syyskuussa Helsingin yliopistossa tarkistettu teologian väitöskirja *Liittyä ja irtautua. Tutkimus uskonnollisen yhteisöllisyyden rajapinnoista*.

Tutkimuksen keskeisenä aineistona ovat kolmen uskonnollisen yhteisön 20 jäsenen kanssa tehdyt teemahaastattelut. Niissä keskityttiin erityisesti käytettyyn uskonnolliseen kieleen ja kuvauksiin liittymisestä, irtautumisesta sekä sitoutumisesta omaan yhteisöön.

– Aluksi ajattelin tutkivani fundamentalismia ja siihen liittyviä ilmiöitä, mutta sitten ajatukseni suuntautui pienempiin, kirkosta irtautuviin yhteisöihin. Minua kiinnosti muun muassa se, miksi kirkosta lähtee pois pappeja, ja miksi he alkavat perustaa omia yhteisöjään kirkon laitamille, tutkija kertoo.

Teologian väitöskirjan tekijäksi Rantala on aika poikkeuksellinen, koska hän ei työskentele kirkon, hengellisen järjestön tai korkeakoulun palveluksessa. Mies on taidepainotteisen, Helsingissä toimivan Sibelius-lukion rehtori.

– Rehtorin työn ohella olen toiminut myös kouluttajana ja työnohjaajana. Sitä kautta myös erilaisten yhteisöjen toimintaperiaatteet ja pelisäännöt ovat tulleet minulle tutuiksi.

Tyypillistä ihmistä ei löydy

Istumme tekemään haastattelua helsinkiläiseen keskustakahvilaan, jossa Hannu Rantala aluksi kertoo väitöstutkimuksensa taustoista.

– Kirkon jäsenmäärä on vuodesta 2005 laskenut jatkuvasti. Se tarjoaa ympäristön, jossa uskonnon tutkijan on herkkua tehdä tutkimusta.

Rantala kuvailee tutkimuksessaan jälkimodernia yhteiskuntaa, jossa ihmiset toimivat myös hengellisellä alueella eri tavalla kuin menneinä vuosikymmeninä.

– Ennen merkitystä elämään saatiin siitä, että oltiin osana jotakin suurempaa, esimerkiksi kirkkoa, ay-liikettä tai jotakin puoluetta. Nyt haetaan enemmänkin eräänlaista autenttista yhteisöllisyyttä. Sitä voi saada vaikka pyhiinvaelluksesta, joo-gasta tai verkkoyhteisöstä.

Uskonnollisessa kentässä alkaa yleistyä se, että poimitaan asioita ”dippaillen” – vähän sieltä ja täältä.

– Haastateltavissani on useita ihmisiä, jotka kuuluvat edelleen kirkkoon, mutta ovat toimineet aktiivisesti myös siitä irtautuneissa yhteisöissä. Kirkossa pysymisen syyinä on esimerkiksi se, että halutaan edelleen käydä ehtoollisella siellä.

Kolme yhteisöä tarkastelussa

Rantalan tutkimat uskonnolliset yhteisöt ovat Nokia Missio, Markus-yhteisö sekä Satamaseurakunta. Kaikille niille on yhteistä jonkinlainen yhteys evankelis-luterilaiseen kirkkoon.

– Ihmiset ovat kirkon sisällä verkostoituneet, ja lähteneet sitten jostakin syystä rakentamaan uutta yhteisöä.

Pirkanmaalaisille tutuin kolmesta yhteisöstä on Tampereella toimiva Toivon portti -seurakunta, joka on takavuosina tunnetuksi tullut Nokia Mission toiminnan jatkaja.

Kirkon sisällä syntyi vuonna 1991 karismaattinen herätysliike (Nokian herätys, Nokia Missio), joka irtaantui luterilaisesta kirkosta vuonna 2008. Samanaikaisesti perustettiin kirkkokunta, Nokia Missio Church.

– Tällä liikkeellä on pitkä ja skismaattinen suhde kirkkoon. Kampailua oli esimerkiksi tiloista ja ehtoollisen vietosta. Samoin Nokia Mission johtajan Markku Koiviston teologisesta oikeapaisuudesta käytiin jatkuvaa keskustelua.

Nokia Missio nousi monien vaiheiden jälkeen suureen suosioon. Sen kokouksiin saattoi parhaimmillaan osallistua jopa tuhansia ihmisiä.

Helsinkiläinen Markus-yhteisö (myöhemmin Pyhän Markuksen luterilainen seurakunta) puolestaan perustettiin Luther-säätiön alle. Se on osa Luther-säätiön piirissä toimivaa konservatiivista Lähetysliikettä.

Satamaseurakunta syntyi Jyväskylässä vuonna 2008 Kansanlahetyksessä toimineen pastori Jarmo Sormusen jätettyä pa-

pin virkansa. Satamaseurakunta toimii nykyisin myös Raisiossa ja Helsingissä.

Myyttiset alkukertomukset

Monilla uskonnollisilla yhteisöillä on taustallaan jokin myyttinen alkukertomus. Rantalan tutkimat yhteisötkään eivät tästä poikenneet.

Nokia Mission alkukertomus liittyy Markku Koiviston kahteen paranemiseen syövästä. Ensimmäiseen niistä kytkeytyy kuvaus siitä, kuinka Australiassa toiminut suomalainen saarnaaja oli tullut Suomeen.

– Saarnaaja oli saanut näyn, jonka mukaan hänen pitää mennä voitelemaan Koivisto öljyllä. Hän oli tehnyt niin ja kertonut Koivistolle, että häntä odottaa suuri tehtävä.

Hieman samalla tavalla kuin Raamatun profeettakertomuksissa Markku Koivisto ei vielä totellut puhuttua sanaa.

– Mutta kun hän parani syövästä, se oli merkki. Sitten tapahtui myös hengellinen paraneminen.

Syöpä uusiutui myöhemmin, ja Koivisto parani myös siitä. Hän tulkitsi asian ihmeeksi, koska paraneminen tapahtui kesken hoitojen.

Rantala näkee molemmat paranemiset pohjana sille, että Nokia Missiossa alettiin puhua laajemminkin paranemisesta.

– Kokoukset alkoivat liikkua sen teeman ympärillä. Lopulta ihmiset tulivat paikalle pitkänkin matkan takaa paranemaan tai eheytymään.

Kun piispa Huovinen ei saanut ehtoollista

Markus-yhteisön alkukertomusta Rantala lähtee hakemaan tapahtumista Helsingin Mellunmäen kirkossa maaliskuussa 2004.

Helsingin silloinen piispa Eero Huovinen tuli tuolloin tutustumaan Luther-säätiön kyseisessä kirkossa järjestämään messuun.

– Ennen messun alkua paikalla olleet säätiön papit kutsuivat Huovisen sakastiin ja kävivät keskustelun hänen osallistumisestaan ehtoolliselle. Piispa ei lopulta sinne mennyt.

Kyseinen tapahtuma nosti ehtoollisen tämän yhteisön kannalta keskiöön. Jos ehtoollinen voidaan evätä jopa piispalta, silloin pitää olla kyse elämästä suuremmista asioista.

– Markus-yhteisö muodostuikin aina uudelleen joka ehtoollisella, jolloin muodollinen jäsenyys siinä on toissijaista.

Satamaseurakunnan synty tapahtui verkostoitumisen kautta. Yhteisön muodostuttua siellä alettiin käyttää avainhenkilöistä ilmaisua perustajaisät.

– Tässä oleellinen sana on isä, koska se

Kuva: Hannu Rantalan arkisto

Teologian tohtori Hannu Rantala huomauttaa, että seurakuntien tulisi nykyistäkin enemmän pystyä olemaan niiden ihmisten kanssa, jotka mieltävät ja etsivät omaa identiteettiään.

viittaa perheeseen. Satamaseurakunnassa perhe onkin hyvin keskeinen. Vaikka yhteisö on miesjohtoinen, perheet ovat tiiviisti mukana.

Rantala arvioi Satamaseurakunnan edustaman perheajattelun olevan hyvin konservatiivista.

– Se ei tullut haastatteluissa esille, mutta jäin miettimään, miten kävisi sateenkaari-perheelle, joka haluaisi osallistua Satamaseurakunnan toimintaan. Voisiko se sopia yhteisön perhekäsitykseen?

Mistä apu, kun yhteisö hajoaa?

Rantalan tutkimuksessa kosketeltiin myös

sellaista tilannetta, että uskonnollinen yhteisö kohtaa niin kovan iskun, että se hajoaa.

Näin kävi Nokia Missiolle, kun Markku Koivisto vapautettiin elokuussa 2011 kaikista yhteisön tehtävistä seksuaalisten rajojen rikkomisen takia. Kaksi vuotta myöhemmin hänet tuomittiin ehdolliseen vankeuteen seksuaalisesta hyväksikäytöstä.

– Tapahtumat olivat haastattelimilleni ihmisille valtava järkytys. He olivat olleet mukana liikkeessä, jossa johtohahmo vakuuttaa, että he voivat parantua ja eheytyä. Yhtäkkiä kaikki häviääkin alta pois.

Johtajuuden kriisi murensi Nokia Mis-

siossa mukana olevien uskonnollista identiteettiä. Se myös johti monien siihen liittyneiden nopeaan ja suunnittelemattomaan irtautumiseen.

Rantalan tekemien haastatteluiden mukaan yhteisössä oli kriisin jälkeen aitoa yritystä kantaa vastuuta ihmisistä. Kuitenkin vain pienelle osalle pystyttiin tarjoamaan apua, ja suurin osa hävisi jonnekin.

– Joukossa oli sellaisia, jotka olivat aiemmin eronneet kirkosta. Kun Nokia Missio romahti, heillä ei ollut mitään turvallista rakennetta apunaan.

Tutkija huomauttaa, että jälkimodernissa yhteiskunnassa uskonnollisen yhteisön vastuu on entistäkin suurempi, koska yhteisöön tulevilla ihmisillä ei ole kirkkoa tukenaan.

– Teemme erilaisissa yhteyksissä pelastautumissuunnitelmia. Mutta uskonnollisissa yhteisöissä ei ole suunnitelmaa sille, mitä tehdään, kun yhteisö kohtaa kriisin. Mistä silloin voi hakea apua?

Eroavien määrää turha laskea

Teologian tohtori arvioi jälkimodernin ajan yhteisöllisyyden monimuotoiseksi. Yhteisöjen rajapinnat, joissa yksilöt ja yhteisöt kohtaavat, ovat muuttuneet jotenkin huokoisiksi.

– Kirkon onkin turha laskea, paljonko ihmisiä siitä eroaa, koska siellä irtautumisen rajapinnalla on koko ajan yhä enemmän ihmisiä. Ihmisten uskonnollinen identiteetti ei rakennu joko-tai -asetelmassa,

vaan sekä-että-tilanteessa.

Rantala huomauttaa, että iso osa kirkosta irtautuvista on sellaisia, jotka ovat vieraantuneet uskonnollisuudesta.

– Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei heidänkin elämässään uskonnollisuus näkyisi jollakin tavalla.

Yhä useampi vakuuttaa uskovansa Jumalaan, mutta eri tavalla kuin kirkko opettaa. Hannu Rantala haluaisi tähän liittyen esittää kirkolle ja sen piispoille kaksi kysymystä.

– Miten kirkko voi ottaa vakavasti ne ihmiset, jotka pohdiskelevat elämän merkityksellisiä asioita, mutta eri näkökulmasta kuin kirkko? Entä miten heidät pystytään uskottavasti kohtaamaan?

Haastattelun lopuksi esitin tohtorille vielä yhden kysymyksen. Voisiko olla niin, että uskonnolliset yhteisöt ovat maallisia alttiimpia kriiseille?

– Varovainen vastaukseni on, että kyllä, uskonnolliset yhteisöt tässä mielessä ovat erilaisia. Olisi kuitenkin todella hyvä, jos joku lähtisi tutkimaan perusteellisesti aihetta, Rantala miettii.

Tutkija summaa, että jos ihmisellä on ollut koko elämänsä ajan uskonnollinen identiteetti, ja se on kasvanutkin, niin kyseessä on hyvin kokonaisvaltainen asia. Mukana on järjen lisäksi myös tunne sekä sosiaalinen puoli.

– Ei jostakin sukututkimusseurasta irtautuminen ole niin kipeä prosessi kuin uskonnollisesta yhteisöstä. ♦

Vesa Keinonen

”Miten kirkko voi ottaa vakavasti ne ihmiset, jotka pohdiskelevat elämän merkityksellisiä asioita, mutta eri näkökulmasta kuin kirkko?”

Tutkija Hannu Rantala arvioi jälkimodernin ajan yhteisöllisyyden monimuotoiseksi. Yhteisöjen rajapinnat, joissa yksilöt ja yhteisöt kohtaavat, ovat muuttuneet jotenkin huokoisiksi. Irtautumisen rajapinnalla on koko ajan yhä enemmän ihmisiä. Ihmisten uskonnollinen identiteetti ei rakennu joko-tai -asetelmassa, vaan sekä-että -tilanteessa.

Hyvä tyypit

Taustalla hämmöttävä Ylisen kartanon aikainen päärakennus kuuluu suojeltuihin rakennuksiin, samoin kirkkona toiminut viljamakasiini. Jumalanpalveluksiin kutsunut kartanon entinen vellikello muutti Pitkäniemeen, kertoo Taito Roivas, jonka rintapielessä kiiluu Elämän tähti -heijastin.

Ylissfestarien kummisetä totuttelee eläkepäiviin

Jo monta vuotta tyhjiään olleen Ylisen kuntoutuskeskuksen alueen pihateitä aurataan yhä, ja alueella käy vartija päivittäin. Silti lähes kaikki rakennusten ikkunat on onnistuttu rikkomaan, ja tapahtuipa alueella viime keväänä tuhopoltokin. **Taito Roivas** tarpoo lumituiskussa eteenpäin. Pipon päällä on miehen tunnuksiksi muotoutunut kullanhuuhtojan hattu, jota koristaa Ylissfestarien nauha. Alkuperäinen, Lempäälän toimintakeskuksessa tehty lännensankarin päähine oli nuhjaantunut niin pahoin, että Lapista oli pitänyt hankkia uusi.

– Jonkinlainen menetys Ylisestä luopuminen oli, Roivas myöntää.

Hän ehti työskennellä kehitysvammaisten parissa 43 vuotta, josta 35 vuotta Ylisessä. Nyt ovat alkamassa eläkepäivät.

Samoin jäänevät historiaan hänen sekä Hannu Kirmon, Päivi Sinkkosen ja Arto Honkosen ideomat sekä vähän myöhemmin vetovastuuseen mukaan tulleen Kimmo Virtasen ahkeromat Ylissfestarit. Uusia järjestäjätahoja on kyllä tarjolla muitamia.

Idea tapahtumasta syntyi aikanaan työmatkalla Tanskassa, jossa kyläjuhlat kokosivat väkeä yhteen.

– Ylinenhän oli kylä kylän sisällä. Lähtökohtana oli esittää oikeaa musiikkia. Kukaan meistä ei ollut ennen ollut missään tällaisessa mukana, Roivas kertoo.

Ensimmäisellä kerralla kävijöitä oli noin seitsemänsataa. Ponnistus oli sen verran rankka, että jälkeen päin iski monta päivää kestänyt migreeni.

– Suurin osa Suomen pop-artisteista on esiintynyt Ylissfestareilla.

Oltiin kaikki samaa väkeä

Pastori Margit Nyman piti kirkkoa auki. Poniratsastus ja pompulinna ihastuttivat, ja ampparipipot saivat suuren suosion. Sänykypotilaatkin pääsivät mukaan menoon.

– Kaikki oli integroitu mukaan, oltiin samaa väkeä. Siinä se yhteinen riemu välittyi.

– Kehitysvammaiset olivat alusta lähtien mukana tekemässä pieniä hommia esimerkiksi teltoilla.

Takana on 21 onnistunutta festivaalia. Niistä 15 järjestettiin Ylisen pihamaalla ennen kehitysvammaisten laitoshoidon ja samalla tapahtuman siirtymistä Nokian Pitkäniemen alueelle.

Roivas hieman kummastelee Pirkanmaan sairaanhoitopiiriltä saamaansa tunnustusta, Elämän tähden -palkintoa, koska sitä ei aiemmin ole annettu yksittäiselle henkilölle. Hän oli kuitenkin mukana koko festivaaliajan.

– Olin yksi osa isoa palapeliä, toki musiikkivastaajana isossa roolissa. Hommia jaettiin eteenpäin tosi paljon.

Kun Roivas aloitti työt Ylisessä vuonna 1979, asui keskuslaitoksessa nelisen sataa kehitysvammaista. Henkilökuntaa oli toinen mokoma.

Työpaikasta oli vihjannut vajaamielishoitajana työskennellyt sisko. Taito Roivas valmistui mielen terveyshoitajaksi kolme vuotta aloittamisensa jälkeen. Hän uskoo, että erityisherkillä – kuten hän itse – on valmiiksi hyvä yhteys erilaisiin ihmisiin.

Asiakkaille järjestettiin monenlaista työ- ja vapaa-ajan toimintaa, kuten eläinten hoitamista, nurmien ajamista, lumitöitä, diskoja, retkiä ja moottorikelkka-ajelua. Oli myös rippikouluja ja jumalanpalveluksia.

– Totta kai joku on joskus ollut väsynyt, ja on ollut vaikeita asiakkaita. Toisaalta se varmasti toi hyvää mieltä, kun aina joku asiakkaista oli käsi pystyssä tien varressa moikkaamassa ohi ajavia.

– Pääsääntöisesti minulla on täältä hirveän hyvät muistot. ♦

TEKSTI: Asta Kettunen
KUVA: Rami Marjamäki

Lukijalta

Heretkää jo tekemästä maailmanloppua

Mikä niin sanottuja uskovia oikein riivaa? Miksi väärin puhdasta Jumalan sanaa pahantahtoisuudella, kun Jumalallakin on hyvä tahto ihmisiä kohtaan?

Moni on valmis uskomaan vain pahaa toisista ihmisistä. Kyllä kullekin pitäisi riittää parannuksen teko ihan omista synneistä, ettei tarvitsisi toisten syntejä syynätä. Kunkin olisi katsottava itseään omasta peilistään, eikä vilkuilla toisten peileihin. Emme ole toisemme tuomareita.

Reformoiduissa kirkoissa on pakoitellen menty "uskonpuhdistuksessa" jo niin pitkälle, että lapsikin on jo heitetty pois pesuveiden mukana. Se tarkoittaa, että yksinkertainen usko ja Jumalan rakkaus luotujaan kohtaan on heitetty pois, ja tilalle on otettu kaikenlaisia ahdasmielisiä sääntöjä, sanoisin luuloja. Mutta luulo ei ole tiedon väärä.

Usko on todella yksinkertainen asia. Sitä ei saisi tehdä niin monimutkaiseksi, ettei selityksien verkosta saa mitään tolkkua. Pilvin pimein on perusteltu kaikenlaisia sääntö- ja kuppikuntia, jotka kiistelevät keskenään, vaikka Jumala on kaikkien isä ja rakastaa maailmaa niin paljon. Pohjimmiltaan olemme kuitenkin kaikki oikeaoppisia, ja jokainen saa tulla autuaaksi omalla uskollaan.

Ensin olivat evankeliumi, ilosanoma ja rakkauden kaksoiskäskey. Sitten tuli kristinoppi, ja alkoivat oppiriidat.

Vapauteen Kristus meidät vapautti, eikä mihinkään kahleisiin. Mikä ihme nyt on, kun kaikki tuntuvat odottavan ja pelkäävän maailmanloppua. Paratiisista, siis luomakunnasta ei pidetä huolta, vaan siitä ollaan itse tekemässä loppua tällä menolla.

On armon aika, ja aika armahtaa toisiamme on aina.

Eila Kämäräinen

Elämme lopun aikaa, mutta meille on tarjottu pelastusta

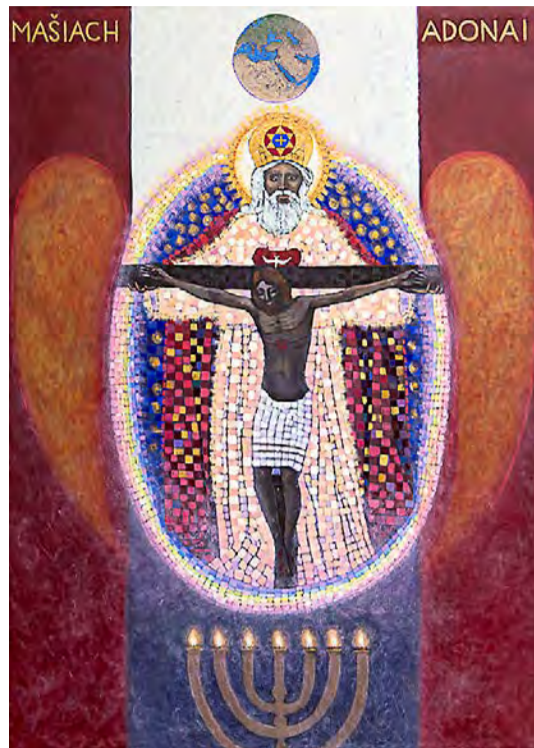
Ahneus, väkivalta, rikollisuus ja sota ravistelevat Eurooppaa ja koskettavat myös Suomea. Suomessa demokraattinen sopimusyhteiskunta on hylätty jo parivuosikymmentä sitten ja tilalle on tullut hallitsematon suurkapitalismin monarkia.

Siinä hinnoilla ei ole ylärajaa. Ei myöskään tehdyillä sopimuksilla ja hinnoilla ole enää merkitystä, vaan sopimuksia muutetaan yksipuolisesti.

Sähkö-, ja energiayhtiöt, puhelin- ja teleoperaattorit sekä muut palveluntarjoajat lähettävät asiakkailleen mielivaltaisia laskuja ja korotuskirjeitä tehdyistä sopimuksista huolimatta.

Sopimus on asiakirja, jonka kaksi osapuolta hyväksyy allekirjoituksella molempia tyydyttävällä tavalla, ei siis ainoastaan toisen osapuolen hyväksynnällä. Sopimuksia on muutettu yksipuolisesti ja jo yli 5000 suomalaista on menettänyt luottokelpoisuutensa maksamattomien sähkölaskujen takia.

Tällä menolla luku moninkertaistuu lähikuukausina. Moni pieneläkeläinen on vaikeuksissa, kun tämän

Annukka Laineen teos *Jumala on rakkaus*. Öljyväri kankaalle.

lisäksi maksaa tuloistaan 60 prosenttia vuokraa.

Myös nuoret ovat kovassa ahdingossa. 16–39-vuorista nuorista ja nuorista aikuisista on 26 000 pysyvästi poissa työelämästä mielenterveydellisistä syistä. Nuorten huumekuolemien tilastossa Suomi on ykkösmaa.

Nykypäivänä monien nuorten elämästä puuttuvat rakkaus, huolenpito ja turvallisuus, jotka ovat onnellisen lapsuuden perusasioita. Monet lapset ovat myös vailla hengellistä kotia ja ohjausta.

Enää 50 prosenttia suomalaisista on joskus avannut Raamatun, ja Euroopassa vain 7 prosenttia on uskovia. Eurooppa onkin maailman maallistunein maanosa, ja nykyinen muistuttaa muinaista Roomaa, Sodomaa ja Gomorraa. Ihmiset palvovat rahaa, ja pääpaino on myös ulkonäöllä ja hauskanpidolla.

Tähän on kuitenkin tulossa muutos, ja kaikesta voi nähdä, että elämme eskatologian (Lopun ajan tapahtumat) aikaa. Kristuksen toinen tuleminen (Parusia) on lähellä. Eräät profetiat kertovat sen tapahtuvan jo 2025–2030.

Tietenkin tämä on vain arvio, sillä tarkan ajankohdan tietää vain Taivaan Isä itse. Jumala haluaa jokaisen ihmisen pelastuvan. *"Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen."* (Johannes 3:17)

Kaiken nykyajan mielettömyyden keskellä kannattaa muistaa, että meille on tarjottu pelastusta Jeesuksen kautta. Hän ei petä, ja häneen voi luottaa.

Jeesus sanoo: *"Minä olen tie, totuus ja elämä, eikä kukaan tule Isän luo muutoin kuin minun kauttani."* (Johannes 14:6)

Tämän parempaa tarjousta et voi koskaan elämäsi saada.

Tapani Telenius

siitä maininta tekstin yhteyteen ja käytettävä nimi-merkki. Tällöin yhteystiedot jäävät vain toimituksen tietoon.

Palautetta ja lukijapostia voi lähettää osoitteisiin: toimitus@siltalehti.fi, Silta, Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymä, PL 226, 33101 Tampere ja siltalehti.fi/palaute.

HENGEN LEIPÄÄ

Arttu Vuori
Tampereen seurakuntien
luottamushenkilö

Otetaan kaikki aidosti mukaan

Viime marraskuussa jokaiseen evankelis-luterilaiseen seurakuntaan valittiin luottamushenkilöt päättämään seurakuntien toiminnasta ja taloudesta seuraavaksi neljäksi vuodeksi.

Seurakuntavaalit määrittelevät paljon kirkon tulevaisuuden suuntaa. Vaaleissa valitut luottamushenkilöt pääsevät valitsemaan edustajat hiippakuntavaltuustoihin sekä kirkolliskokoukseen, joissa linjataan esimerkiksi kirkon opillisesta sisällöstä.

Seurakuntavaaleissa äänestämällä on aitoa merkitystä siihen, että millaiseksi kirkko muovautuu. Uskaltaako kirkko katsoa rohkeasti tulevaisuuteen ja uudistua vai jämähtääkö se vanhaan?

Seurakuntavaalien valtakunnallinen äänestysprosentti oli 12,7, joka oli noin kaksi prosenttia alhaisempi kuin neljä vuotta sitten. Tampereella äänestysprosentti oli näissä vaaleissa 8,6 ja neljä vuotta sitten se oli 9,2.

Näiden tulosten valossa jotain on tehtävä, jotta seurakuntalaiset saataisiin mukaan päättämään meidän kaikkien yhteisistä asioista. Miksi vain niin pieni osa käy vaaliurnilla äänestämässä?

Kaikki ovat tervetulleita juuri sellaisina kuin he ovat.

Ajattelen, että alhainen äänestysprosentti ei kerro siitä, etteivätkö seurakunnan asiat kiinnostaisi ihmisiä. Kirkossa on tunnistettava ne ongelmakohdat, joissa on epäonnistuttu. Näistä esimerkkeinä ovat seurakuntalaisten aktivointi vaalien välillä ja tiedotuksen puute.

Uskoisin yhä useamman vaikuttavan kirkon asioihin, jos he tietäisivät, mitä kaikkea hyvää kirkko tekee. Nyt pitää esittää kysymyksiä. Miten saisimme jokaisen tuntemaan osallisuutta kirkossa? Miten ihminen tuntisi olonsa turvallisesti tervetulleeksi ja osaksi tätä yhteisöä?

Raamatussa sanotaan: "Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne." (2.Kor.13:13).

Meidän on kirkossa pystyttävä ottamaan jokainen huomioon entistäkin paremmin omana itsenään. Kaikki ovat tervetulleita juuri sellaisina kuin he ovat.

On olennaisen tärkeää saada mahdollisimman moni tuntemaan itsensä tärkeäksi ja osaksi seurakuntaa, eikä sen ulkopuoliseksi. Otetaan kaikki aidosti mukaan, sillä Jumala rakastaa meitä kaikkia. ♦

Kirjoittaja on yhteisen kirkkovaltuuston ja yhteisen kirkkoneuvoston jäsen sekä Messukylän seurakuntaneuvoston varapuheenjohtaja.

Hengen leipää on *Silta*-lehden juttusarja, johon toimitus pyytää kirjoituksia seurakuntalaisilta sekä seurakuntien työntekijöiltä.

Kirjoita mielipiteesi Sillan lukijapalstalle!

Kirjoita Sillan yleisönosastoon mieltäsi askarruttavasta asiasta tai anna palautetta lehdestä. Tekstin ihannepituus on noin 1200 merkkiä välilyönteineen.

Lukijalta-palstalla julkaistavaksi toivottuihin teksteihin on aina liitettävä lähettäjän nimi ja yhteystiedot.

Jos haluat tekstin julkaistavaksi nimimerkillä, laita

SATTUMUKSIA KIRKON KULMILTA

Kuva: Vapprikin kuva-arkisto/William Lomax

Luterilainen rukoushuone kohosi puu-Kyttälän ylle.

Uutta ja katoavaa Kyttälää

Ei ehkä heti arvaisi, mutta tämänkertaisessa Sattumus-kuvassa ollaan aivan Tampereen keskustassa, itse asiassa melkein Tuomiokirkon kulmalla.

Mäen päällä näkyvä kivikolossi on yksi Tampereen "kadonneista kaunottarista" eli Luterilainen rukoushuone, joka pystytettiin Satakunnankadun varrelle vuonna 1894.

Kyseessä ei siis ole se kaikkein tutuin kaupungin kirkollisista rakennuksista, ja kuvan tulokulmakin on poikkeuksellinen: yleensä rukoushuone kuvattiin lännestä käsin, komeaa pääsisäänkäyntiä vangiten. Vastaani ei ole tullut toista sen koruttomampaan sivuprofiiliin keskittyvää kuvaa.

Otos ei myöskään ole kaunein mahdollinen, vaan tummasävyinen, synkkäkin. Kuvaaja ei selvästikään ole tavoitellut kiitokuvamais- ta otosta, vaan pyrkinyt elämänmakuiseen lopputulokseen.

Tästä kertoo myös kuvan rajaus. Rukoushuoneen lisäksi mukana on Kyttälän kaupunginosan elämää ja puista rakennuskantaa, joka kuvaa otettaessa – eli joskus 1900-luvun taitteessa – alkoi väistyä rukoushuoneen, paloaseman ja Tuomio-

kirkon kaltaisten kivirakennusten tieltä.

Kuvasta löytyykin vaikka mitä, jos katsoo tarkkaan: puutalon pihalla on pyykkejä kuivumassa, mies ehkä halonhakuuhommissa ja huivipäinen nainen näyttäisi juuri sulkeneen talon oven. Minneköhän hän on menossa?

Rukoushuoneesta on paljon kauniimpiakin kuvia, mutta tuskin muita tällaisia. Ja kuinkas ollakaan, kuvan on ottanut jo vuosi sitten tällä palstalla esiintynyt kuvaaja- ja kutomomestari William Lomax!

Pyydän siis anteeksi, että toistan itseäni. Juuri Lomaxin kuvan valitseminen ei kuitenkaan ollut tarkoitukseni, vaan etenin kuvan kiinnostavuus edellä – ja näin tässä nyt vain kävi.

Elämän tuntua

Lomaxin otoksen valikoituminen kertookin jotain hänen erityisluonteestaan tuon ajan Tampereen kuvaajana. Kuvan poikkeukselliset piirteet olivat nimittäin Lomaxille tunnusomaisia: hän ei ollut kiinnostunut edustavuudesta, vaan kontrasteista, poikkeuksellisista rajauksista ja elämän tunnusta.

Hänelle tyypillinen metodi olikin

pystyttää kameransa kadun reunalle ja odottaa otollista hetkeä – hetkeä, jolloin kuvattavat unohtivat kameran läsnäolon.

Näin Lomax lienee tehnyt tässäkin kuvassa. Kukaan kuvan ihmisistä ei katso kameraan tai välitä kuvaajasta. Ehkä Lomax oli ollut paikalla jo pitkään ja painoi laukaisijaa vasta, kun kukaan ei sitä enää huomannut. Näin hän sai kuvan kyttäläläisistä tekemässä sitä mitä tuon ajan kyttäläläiset tekivät, puuhailemassa puuhiaan.

Samalla Lomax tuli – tiedostaen tai tiedostamattaan – vangingneeksi uuden ja vanhan Tampereen välisen rajapinnan.

Kuvassa puutalojen elämänmeno edusti väistyvää aikaa ja rukoushuone tulevaisuutta, mutta lopulta ajan virta vei myös rukoushuoneen mukanaan. Se purettiin vuonna 1968 seurakuntien virastotalon tieltä. ♦

Mikko Pollari

Lähteet: Liuttunen, Antti: *Kadonneet kaunottaret* (Tampereen museot, 2018); Marjo-Riitta Saloniemi & Reetta Tervakangas (toim.): *Savupiippuja ja puhdasta kuuraa. William Lomaxin Tampere* (Tampereen museot, 2012).

KOLUMNI

Liisa Björklund
TT, sosiaalietikan
asiantuntija,
kirkkohallitus

Kuva: Jani Laukkanen

Pyhät periaatteet ja planeetan pelastaminen

Planeettamme kantokyky on kovemmalla koetusella kuin koskaan. Nykyinen elämänmuotomme ei yksinkertaisesti ole kestävä. Kaikkea tekemistämme on tarkasteltava kriittisesti; miten hidastamme ilmastomuutosta ja luontokatoa, miten vähennämme eriarvoisuutta.

Hyviä periaatteita ilmastomuutoksen pysäyttämiseksi on joka taholla, mutta vaikuttavia toimenpiteitä ja niiden jatkuvaa arviointia yhä liian harvalla.

Kevään edustakuntavaaliohjelmien kärjessä keikkuu ilmastomuutoksen pysäyttäminen. Ilmastotavoite löytyy myös kirkon vaaliviesteistä, joissa todetaan ilmastokestävän elämäntavan olevan hyvinvoinnin perusta. Kirkko myös vaatii yhdessä 60 järjestön kanssa Suomeen oikeudenmukaista ekologista siirtymää. Tulevaisuutta luotaava Sitra päivitti vuoden alkajaisiksi megatrendinsä, ja ensimmäisenä listalta löytyy luonnon kantokyvyn mureneminen.

Myös kirkon 4. tulevaisuusselonteossa, "Siunauksen signaaleissa", ilmastomuutoksen aiheuttama huoli nousi yhdeksi merkittävimmistä ajan mer-

Ilmastokriisin keskellä juuri kirkolla voisi olla merkittävää sanottavaa.

keistä. Selontekoon kirjattu terveinen tuoreille kirkon päättäjille on, että kirkolta toivotaan selkeämpää roolia luonnon suojelemisessa ja konkreettisia ilmastomuutoksen vastaisia toimia.

Tahtotilaa ei eri toimijoilta eikä kirkoltakaan puutu. Kirkossa ovat laajalti käytössä seurakuntien ympäristödiplomit ja -ohjelma sekä käynnissä kärkihanke Hiilineutraali kirkko 2030. Kirkon ilmastoagendat perustuvat asiantuntijoiden kanssa laadittuihin ilmastotavoitteisiin sekä niiden seuranta varten asetettuihin mittareihin. Todellisten vaikuttavien toimenpiteiden tekemiseen ja niiden jatkuvaan arviointiin on vielä paljon työtä tehtävänä.

Kestävyystavoitteiden toteuttaminen vaatii asioiden laittamista arvojärjestykseen. Entä jos maapallon lämpeneminen saadaan pysäytettyä, mutta ihmisten eriarvoisuus kasvaa ilmastotoimien seurauksena? Se, mitä pidetään oikeudenmukaisena ihmiselle, ei välttämättä ole oikeudenmukaista luonnolle ja eläimille. Yhä useampi mieltää ihmisen entistä enemmän osaksi luonnon suurta kokonaisuutta, ei sen yläpuolella olevaksi valtiaaksi.

Kukaan ei yksin pysty pelastamaan maailmaa, mutta käänne parempaan voidaan tehdä yhteisöissä, joissa kestävyys on konkreettisia toimenpiteitä ja mitattava arvo. Yhteisönä on helpompaa tehdä kipeitäkin päätöksiä, mihin emme yksilöinä suostuisi tai pystyisi. Ilmastokriisin keskellä juuri kirkolla voisi olla merkittävää sanottavaa. ♦

Kolumnistien esittelyt ja kommentointi: siltalehti.fi/puheenvuorot

SILTA

siltalehti.fi

10. vuosikerta

• Kustantaja / julkaisija:

Tampereen ev. lut. seurakunnat

• Toimitus:

päätoimittaja Kirsi Airikka 050 381 0970,

toimitussihteeri Asta Kettunen 050 438 2716,

s-posti: toimitus@siltalehti.fi ja

etunimi.sukunimi@evl.fi. Osoite: Seurakuntien talo,

Näsilinnankatu 26, PL 226, 33101 Tampere.

• Kaupalliset ilmoitukset

Tamperelainen – ilmoitusmyynti

Tero Taipale, 040 641 1163

tero.taipale@tamperelainen.fi

Aineistot: tre.ilmoitukset@tamperelainen.fi

Mediamyynti Sacrum-Kotimaa Oy

Pirjo Teva p. 040 680 4057, Juha Kurvinen p. 040 665

5983, s-posti: etunimi.sukunimi@kotimaa.fi

• Jakelu: Tamperelainen.

Jakelupalautte: jakelupalaute.fi/silta tai

Suomen Suoramainonta Tampere, 040 085 9766

• Tilaukset: sari.laakso@evl.fi, 03 219 0111

• Taitto: Timo Saarinen / pelagus.fi

• Painosmäärä: 93 000 kpl

• Paino: Sanoma Manu, Tampere

• ISSN: ISSN 2342-0979 (painettu),

ISSN 2342-0987 (verkkojulkaisu)

• Seuraavat lehdet ilmestyvät:

ke 1.3., aineisto viimeistään 8.2.

ke 5.4., aineisto viimeistään 15.3.

Liisa Björklund aloittaa *Sillan* toisena kolumnistina

”Kirkkoa tarvitaan enemmän kuin aikoihin”

Kirkkohallituksen sosiaalietiikan asiantuntija Liisa Björklund tarkastelee kolumneissaan tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden sekä kestävyiden ja vaikuttavuuden teemoja.

Näin hän esittelee itsensä: ”Astuin ensi kertaa kirkon palvelukseen puolitoista vuotta sitten kirkkohallituksen kehityspäällikön tehtäviin. Työhöni on kuulunut muun muassa kirkon strategian johtamisen tukeminen, kehittämishankkeiden seuranta ja vaikuttavuuden edistäminen.

Näkyvimpänä projektina oli laatia kirkolle neljäs tulevaisuusselonteko, jonka avulla kirkkoa voitaisiin johtaa kohdittavasti myönteisempää tulevaisuutta. Yhdessä asiantuntijoiden ja seurakuntien kanssa kehitettiin kirkolle heikkojen signaalien tunnistamisen toimintamalli.

Tulevaisuusselonteko *Siunausten signaalit* kokosi yli 160 ihmisen kokemuksia siitä, millä on merkitystä ihmisten arjen tasolla. Selonteko aloitti vilkkaan keskustelun kirkon päättäjäin keskuudessa ja herätteli kysymään, miten kirkko voisi luoda merkityksellisen yhteyden ihmisiin myös tulevaisuudessa.

Marginaaleissa asuu toivo

Ennen kirkon palvelukseen siirtymistä sain toimia yli kymmenen vuoden ajan kehitysohjottajana tehtävissä Helsingin Diakonissalaitoksella ja Me-säätiössä, joissa tuotettiin ratkaisuja suomalaisen eriarvoisuuden ja syrjäytymisen ongelmiin.

Yhdessä auttamistyön huippuammattilaisten kanssa kehitimme palveluratkaisuja liikkuvasta väestöstä korvaushoitopotilaisiin sekä kotiin syrjäytyneistä vanhuksista kuormittuneisiin perheisiin ja lastensuojelun jälkihuollon nuoriin. Vaikuttavimpia palveluja yhdistää kaksi asiaa: radikaali ihmislähtöisyys sekä yhteisöissä toimiminen.

Koulutukseltani olen teologian tohtori pääaineenani sosiaalietiikka ja yhteiskuntafilosofia. Kannustamista koskeva väitöstyöni käsitteli suomalaisen työllisyyspolitiikan kannustinloukkuja.

Kannustamisen käsite osoittautui ehdyttämiseksi työkaluksi arvioida minkä tahansa toiminnan osalta ihmisen motivoitumista toimia jollakin halutulla tavalla. Kannustamisen analyysia voi soveltaa lasten kasvatuksesta huippu-urheilijoiden valmentamiseen, koulutuspolitiikasta ilmastokestävän elämäntavan toteuttamiseen.

Vaikutukset ratkaisevat

Viimeaikaisissa tutkimuksissa ja projekteissa olen arvioinut muun muassa syrjäytymisen dynamiikkaa ja ylisukupolvisuutta huono-osaisuutta, osatyökykyisten työllistymismahdollisuuksia sekä aivoterveystietä edistäviä elintapoja.

Olen erikoistunut yhteiskunnallisen hyödyn mallinnuksiin, joiden avulla voidaan arvioida eri toimenpiteiden vaikutuksia ja pidemmän aikavälin vaikuttavuutta.

Vuoden alussa siirryin kirkkohallituksen sosiaalietiikan asiantuntijaksi, jonka tehtävälakeena on tasa-arvo ja yhdenvertaisuustyö sekä kestävä kehitys ja vaikuttavuus. Uudessa tehtävässä innostaa erityisesti se, miten kirkko voi tehdä näkyväksi toimintansa vaikutukset – ja miten tulevaisuudessa kirkossa toimitaan kaikessa vastuullisesti, tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta sekä kestävyttä edistäen.

Vaikka kirkossa on viime vuosikymmenen aikana tuijotettu laskevia käyriä ja niukkenevia resursseja, oli tulevaisuusselonteon viesti kirkolle selvä: kirkkoa tarvitaan enemmän kuin aikoihin.

Epävakaina aikoina ihmiset toivovat turvaa, toivoa ja pysyvyyttä. Kirkko on merkittävä ja suuri yhteisö, joka kulkee ihmisten rinnalla kehdosta hautaan, koko elämänsä myötä- ja vastoin käymisissä. Sen radikaalia sanomaa hyvyyden voimasta, lähimmäisen rakastamisesta ja armosta tarvitaan joka päivä.”

Liisa Björklundin kolumni sivulla A 16 sekä verkkolehdestä siltalehti.fi

Sillan kolumnisti Liisa Björklund asuu perheensä kanssa Tammissaarella metsien ja meren läheisyydessä. ”Luonnossa liikkuminen eri puolilla maata ja maailmaa on intohimoni. Kaikenlaisen urheileminen maassa, merellä, kentillä, salilla ja ladulla pitää mielen virkeänä. Yhdessä jaetut hetket ja retket läheisten kanssa ovat elämäni tähtihetkiä.”

Kuva: Jani Laukkainen

MAURI KUNNAS
RIEMASTUTTAVA KOKO PERHEEN ESITYS!

Koiramäen
Suomen
historia

Ohjaus: Patrik Drake

Rooleissa Suomen Teatteriopiston
Jatkolinjan opiskelijat

TAMPEREEN KOMEDiateatteri
 Lapintie 3a, 33100 Tampere
 puh. 0207 288 388

KEVÄÄN ESITYKSET
 1.2.-23.2.
 liput 24,50€ / 20€

komediateatteri.fi
 lippu.fi

Kuva: Asta Kettunen

Antti Liuttusen luentoja ennen tarjolla ollut opaskierros oli suosittu. Vaikka koskimaisema ehkä kuvaa parhaiten Tampereen henkeä, on koko näyttelyssä kyse laajemmin kaupungin identiteetistä, kuvaili opaskierroksen vetänyt Anna Huhtala.

Kaupunkikuvan muutos kiinnostaa

Tampere ennen ja nyt -näyttely Vapriikissa käsittelee kaupunkikuvan muutosta historiallisten valokuvien avulla. Näyttelyyn liittyvän luentosarjan aloittanut tutkija **Antti Liuttusen** luento veti museoravintolan täyteen väkeä.

Liuttunen muistutti valokuvien merkityksen muutoksesta: me näemme, mitä ne kertovat kaupungin historiasta, mutta kuvan ottamisen syy on aikanaan ollut toinen.

– Kun ihmiset näkevät näitä vanhoja kuvia, he ottavat myös menneisyyden osaksi omaa identiteettiään.

Näyttelystä löytyvät esimerkiksi Eino Bergiuksen vuonna 1908 ottama, tiettä-

västi ensimmäinen värivalokuva Tampereesta, vuonna 1879 palaneet pilaripuodit vuotta ennen paloa ja joukko pelastusarmeijalaisia Pispalan rukoushuoneen edessä. Toisaalta katse suuntaa myös tulevaisuuden Tampereeseen.

Kaupunkikuvan muutos kiinnostaa, mutta myös surettaa. Viitisen vuotta sitten esillä olleen Kadonneet kaunottaret -näyttelyn näki noin 60 000 kävijää. Samannimisen kirjan laajennettuun painokseen on löytynyt uusia kuvia.

– Ehdottomasti omia suosikkejani Tampereen vanhoista taloista on Frans Ludvig Caloniuksen suunnittelema, vuonna 1968 purettu Luterilainen rukoushuone, josta

näyttelyssä oli myös virtuaaliesittely.

Rukoushuone purettiin entisen, Taitaanlaksikin sanotun seurakuntien viirastotalon tieltä Satakunnankadulla. Se toimi seurakuntien omistuksessa vuoteen 2004 asti.

Parhaiten kaupunkikuvan muutoksen havaitseekin menneisyyden kautta. Käytännössä muutosta voi tarkastella vertailemalla eri aikoina otettuja valokuvia, Liuttunen kertoo.

Muutoksen rinnalla näyttelyssä tarkastellaan kaupungin pysyvyyttä. Tavoitteena on myös muistuttaa rakennus- ja ympäristönsuojelun merkityksestä: kerran menetettyä ei saada takaisin. Kuvien, muisto-

jen ja rakennetun kaupungin kautta muodostuu yhteys menneisyyden ja nykyhetken välille.

Ennen kaikkea näyttelyllä halutaan tarjota nostalginen ja esteettinen elämys, mahdollisuus lumoutua entisen ja nykyisen Tampereen monimuotoisesta kauneudesta.

Kello 18 alkavista maksuttomista luennoista on vielä jäljellä kaksi: Jorma Mukala kertoo 8.2. Tampereen arkkitehtuurin historiasta ja Iida Kalakoski 15.2. kaupunkikuvan muuttuvista arvoista.

Tuntia ennen luentoja on tarjolla opastus näyttelyyn, joka on avoinna 5.3. saakka. ♦

Asta Kettunen

Pyhiinvaeltaja kertoo matkoistaan ja kirjoistaan

Kirjailija, pyhiinvaeltaja Tapani Tukiainen on PyhiinvaellusTampereen vieraina tiistaina 7. helmikuuta Aleksanterin kirkon kryptassa. Hän kertoo sekä pyhiinvaelluksistaan että kirjoistaan, joita hän on kokemustensa pohjalta kirjoittanut.

Tukiainen on paitsi vaeltanut Euroopan vanhoilla pyhiinvaellusreiteillä Roomaan, Jerusalemiin, Santiago de Compostelaan ja Trondheimiin, myös kirjoittanut kirjoja näistä vaelluksistaan.

– Seuranani lukuisilla pyhiinvaelluksilla ovat olleet niin manan majoille siirtyneet pyhät kuin pahat: Ruotsin pyhä Birgitta, jesuiitta Ignatius de Loyola, tanssija Isadora Duncan, uskonpuhdistaja Martti Luther, lääkäri Francois Rabelais sekä Birgitan kanssa kisailut Juankosken Juice Leskinen, kertoo Tukiainen ”matkakumppaneistaan”.

Meren aaltoilua – Vanha vaeltaja muistelee (Valmiixi, 2022) on Tukaien tuorein kirja. Portugalin rannoilta Espanjan Santiago de Compostelaan vievä matkaromaa-

ni kertoo ihmisen pyrkimyksistä pysähtymiseen ja itsensä tutkiskeluun. Tukena on keskiajalla eläneen Ignatius de Loyolan hämmästyttävän tarkka sielun liikkeen peilaaminen.

Vaeltaja kulkee pyhän Birgitan ja Ignatius de Loyolan perässä Santiago de Compostelaan. Hän kuuntelee, kyselee, unohuu tuon tuosta muistelemaan sekä nauttii Atlantilta puhaltavasta tuulesta. Samalla Tukiainen huomaa alkaneensa pitää ruotsalaisesta toveristaan, vaikka tämä saattaa hänet hämmennyksiin.

Faktaa ja fiktiota sekoittava teos päättää Tapani Tukaien kolmiosaisen Pyhä Birgitta -trilogian. Sarjan aiemmat osat ovat *Tanssien ylös Jerusalemiin* (Valmiixi, 2017) ja *Pyhän Olavin polulla – pyhiinvaellus Sundsvallista Trondheimiin* (Valmiixi, 2019)."

Tukiainen tunnetaan myös Nepal-kirjoistaan. Hän on kirjoittanut Nepalin Himalajalla vaeltamisesta kolme romaania. Vuosi sitten ilmestyi nepalilaisesta vuoris-

Kuva: Tapani Tukaien arkisto

tokoulusta kertova kirja *Juopunut pursi – kouluvierailulla Nepalissa* (Valmiixi, 2021). Tukiainen kuuluu Suomen tietokirjailijoihin.

Aleksanterin kirkon tilaisuudessa Tukiainen haastattelee PyhiinvaellusTampereen pastori Jussi Holopainen. Lopuksi on mahdollisuus keskustella Tukaien kanssa ja ostaa hänen vaelluskirjojaan. ♦

Kirsi Airikka

Pyhiinvaeltajan kertomuksia –

Vanha vaeltaja muistelee ti 7.2. kello 17.30–19.30 Aleksanterin kirkon krypta. Tilaisuuden aluksi kahvitarjoilu

Kirjailija, pyhiinvaeltaja Tapani Tukiainen kertoo pyhiinvaelluksistaan tiistaina 7. helmikuuta Aleksanterin kirkon kryptassa.

Konserttitarjotin

Kuva: Rami Marjamäki / Sana

Etni Khan ottaa musiikissaan vaikutteita monista tyyllilajeista yhdistellen niitä mielensä mukaan. Jokaisen laulun takana on aina tarina. Kuvassa on mukana myös Masa-koira.

Etni Khan haaveilee rempseästä gospelista

Vahvääninen tulkitsija **Etni Khan** on aloittanut musiikkialan opiskelut. – Olen uuden äärellä, hän toteaa.

Hän kuitenkin myös keikkailee jatkuvasti.

– Viime vuonna oli tosi hyvin keikkoja. Teen töitä myös viihdepuolella eli esiinnyn yksityis- ja yritystilaisuuksissa ja tapahtumissa. Olen tosi tyytyväinen, että saan tehdä musiikkia, ja minulla on hyvät muusikot ympärillä, hän kertoo.

– Gospel on mun juttu. En tiedä, miten Jumala minua vielä käyttää, tai käyttäkö mitenkään, mutta se on se minun suuri unelmani.

Etni Khania kuitenkin surettua suomalaisen gospel-kulttuurin jäykkyys.

– Haluaisin, että ihmiset tanssivat ja pystyisivät vapautumaan myös kirkon piireissä.

– Jenkeistä ja Uudesta-Seelannista tulee hyvää gospelia, jossa on iloa ja rempseyttä. Harmi, että täällä ihmi-

stä on niin vaikea lähteä rytmiin mukaan ja löytää iloa ilman alkoholia.

Vauhtia Voice of Finlandista

Kaikkein eniten Etni Khania syyttää rhythm and blues -gospelmusiikki. Tällä saralla hänen esikuviaan ovat esimerkiksi laulajalegendat Whitney Houston ja Aretha Franklin, joiden musiikkia hän oppi kuuntelemaan lapsesta pitäen.

– Suomesta on vaikea löytää tuottajia, joille rnb gospel olisi ok juttu työstää. Tai sellaiseen en ole vielä törmännyt. Saa olla yhteydessä, jos juttu tavoittaa jonkun, hän vinkkaa.

Musiikki on aina soljunut taustalla, ja Etni on tykännyt soittaa pianoa ja laulaa.

– Kävin kuorossa, mutta sain lapset aika nuorena. Sitten muutin Tampereelle ja tutustuin muusikoihin, hän kuvaa polkuaan laulajaksi.

Alan ihmisiin tutustumisessa auttoi työskentely Tampereen Työväen Teatterissa ja Tampereen Teatterissa.

Etnillä on juuret sekä Intiassa, jos-

ta hänen isänsä on kotoisin, että synnyinmaassaan Pakistanissa. Suomeen hän tuli kaksivuotiaana, lähetystyöntekijänä työskennelleen adoptioäidin mukana. Musiikki on toiminut voimavarana elämän rankoissakin käänteissä.

Hän oli mukana vuoden 2020 Voice of Finlandissa, jossa taival jatkui loppusuoralle asti.

Etni Khan laulaa pääsääntöisesti englanniksi, ja yleensä oman bändinsä kanssa. Lielahdessa triossa ovat muusikko Kim Wirzenius kitarassa ja Heli Rekunen taustalaulajana.

– Jos haluaa lähteä kuuntelemaan vähän erilaista musiikkia, kannattaa tulla paikalle. Olisi tosi kiva, jos näkyisi rentoa meininkiä ja ihmiset päästäisivät itsensä valloilleen. ♦

Asta Kettunen

Lietsun Gospelkirkko perjantaina 17.2. kello 19 Lielahden kirkossa. Vapaaehtoinen ohjelma 10 € lähetystyön hyväksi. Gospel Café palvelee kello 18 alkaen.

Liturgista improvisaatiota

Kanadalainen John Paul Farahat saapuu Tampereen tuomiokirkkoon käytyään aiemmin konsertoimassa esimerkiksi Pariisin Notre-Damessa ja Lontoon Westminster Abbeyssä.

Toronton St. Michael's Collegessa musiikinjohtajana ja urkurina työskentelevä Farahat on erikoistunut urkuimprovisointiin ja pedagogiikkaan.

Mielenkiintoisena elementtinä Farahatin konsertissa on kanadalaisen urkutaituri Victor Tognin improvisaation nuottinno. Muutoin ohjelma painottuu ranskalaiseen musiikkiin. Liturginen improvisaatio on teoksissa hyvin läsnä.

Farahat soittaa Katedraali.org -sarjan konsertissa tiistaina 7.2. kello 19. Vapaa pääsy, ohjelma 10 €

John Paul Farahat on musiikin johtaja ja pääurkuri Saint Basil's Churchissa, joka on University of Saint Michael's Collegen kollegiaalinen kirkko Toronton yliopistossa. Hän toimii myös tiedekunnan urkuopettaja Saint Michael's Choir Schoolissa.

Kuva: Marek Sabogal

Laulaja ja kuvataiteilija Anne Mattila on Kynttiläkirkon vieraana.

Lauluja elämästä ja rakkaudesta

Kahden vuoden ja koronan takia peruuntuneen konsertin jälkeen järjestetään 5. helmikuuta kello 18 perinteinen Kynttiläkirkkokonsertti Tampereen tuomiokirkossa.

Solisti Anne Mattila esittää elämästä ja rakkaudesta kertovia kappaleita. Pianoa soittaa monipuolinen säveltäjä, sovittaja, tuottaja ja orkesterinjohtaja Heikki Elo ja urkuja johtava kanttori Osmo Honkanen. Puheen pitää tuomiorovasti Olli Hallikainen. Tilaisuus kestää noin tunnin.

Konsertin tuotto käytetään Tampereen seurakuntien kautta apua tarvitseville sekä lapsi-, nuori-, vanhus- ja vammaistyöhön tilaisuuden Tuomiokirkkoseurakunnan kanssa järjestävien Lions Club Tampere/Siilinkarin ja Lions Club Tampere/Ruodun päätösten mukaisesti.

Ohjelma maksaa ennakoon 25 ja ovelta ennen konserttia 30 euroa. Ennakoon niitä myyvät Lippupiste ja lippu.fi sekä järjestävien klubien jäsenet.

Lisää: ruotu.fi ja kynttilakirkko.tampere@gmail.com

Kuva: Jani Viñanen

Helsingin Konservatorion kamarikuoro Audite juhlii 30-vuotistaivaltaan Voices of Earth -kokonaisuudella. Se kommentoi ekokriisiä ja pohtii ihmisen luontosuhdetta 10.2. kello 19.30 Kalevan kirkossa. Lavalla nähdään myös Ainu Palmun valotaidetta. Konsertin johtaa taiteellinen johtaja Jani Sivén (kuvassa). Ennakkoliput 20/15 € lippu.fi, ovelta 25/20 €

Konsertteja 1.2. – 1.3.2023

Lounasmusiikkia

ke 1.2. klo 12–12.30 Aleksanterin kirkko Riikka Viljakainen, urut

Virsiyhteislauluilta

pe 10.2. klo 20 Viinikan kirkko Kamarikuoro Kaarto Joose Vähäsöyrinki, baritoni Martti Syrjäniemi, urut Vapaa pääsy

Lounasmusiikkia

ke 1.3. klo 12–12.30 Aleksanterin kirkko TAMKIn musiikinopiskelijoita

Soolokonsertti on aina huippuhetki. Silloin voi soittaa juuri niin kuin itse tuntee ja haluaa, sanoo konserttipaikan flyygeliin tutustunut Ville Hautakangas.

Kuva: Hannu Jukola

Käsi sydämellä, sydän koskettimilla

Tamperelaispianisti **Ville Hautakangas** kuunteli sisintään ja sai toteutettua haaveensa.

– Huomasin, etten ollut juurikaan soittanut pianoa 15 vuoteen yksin, hymyilee Hautakangas, joka tunnetaan pianonsoiton opettajana, säestäjänä ja orkesterimuusikkona.

Haave heräsi osittain Pro Musica -stipendin saamisella seitsemän vuotta sitten. Sen jälkeen Hautakangas mietti, millaista musiikkia haluaa tehdä, jos keskittyy soolopianoon.

– Pianomusiikkia sävelletään todella vähän, hän perustelee keksimäänsä hanketta.

Hautakangas sai apurahan, jolla tilasi viiden minuutin pianoteoksen 12 säveltäjältä.

– Annoin vapaat kädet. Se voi olla joskus pelottavaakin säveltäjälle, kun ei ole mitään raameja, hän myöntää.

Syntyi reilu tunti pianomusiikkia, jonka ”soittaminen ilman pädiä ei onnistu”. Kolmen viime vuoden aikana Hautakangas kantaesitti teokset sekä tulkitsi ne albumille *12 Premieres*. Seuraava toive on saada uusi musiikki nuoteiksi.

– Kun opiskelin soitonopettajaksi Tampereella, perusti Ilari Laakso samaan aikaan säveltäjäkoulutuksen. Se on tuottanut hyvin työllistyneitä säveltäjiä jopa ulkomaille asti. Me soitimme usein säveltäjäopiskelijoiden biisejä, hän kertoo, ja sanoo tienneensä nopeasti, ketkä säveltäjät pyytää projektiinsa.

– Kaikilla on kytkös Pirkanmaahan. Halusin tuoda heidät esiin.

Enkelin puhetta

Levyllä kuullaan muun muassa Paavo Korpijaakon, Minna Leinosen, Roope Mäenpään ja Jonne Valtosen teokset. Ilari Laak-

son yhdeksänminuuttinen *Häivä* vie meren äärelle.

– Se on impressionistista tunnelmamusiikkia, jossa yhdistyy espanjalaisen kaupungin vilinä kaukasiin tykinlaukauksiin, Hautakangas kuvailee.

Harjun seurakunnan kanttori Janne Salmenkangas kirjoitti musiikkia, jonka idea tuli hämähäkinseististä. *Fractum* tarkoittaa murtumaa tai katkeamista. Kappale alkaa sekunti-intervallista, jonka ympärillä alkaa soida säveliä, ja ne ovat ikään kuin kudosta.

– Jannen teoksesta tuli tunne, että se on tullut helposti. Silloin musiikkikin on virtaavaa.

– Nautin, kun teoksella on sisäinen logiikka. Sitähän Sibeliuskin aina tavoitteli, Hautakangas pohtii.

Cecilia Damströmin kappale on muistokirjoitus säveltäjä Jouni Kaipaiselle.

– *Epitaph* on uskonnollista musiikkia.

Cecilia on katolinen ja kiinnostunut uskonnollisista aiheista. Teos on ekspressiivinen ja kuvaa Jounin vilkasta ajatuksenjuoksua ja sisäistä oloa suruviestin äärellä. Kuulen siinä enkelin puhetta, ja kirkonkellot pauhaavat.

Hautakangas toteaa, että kiinnostavia säveltäjiä olisi tuplasti enemmän.

– Ehkä pitää tilata toisetkin 12 teosta, hän lausuahtaa.

Ennen uutta hanketta edessä on soolosoittamista. Maaliskuussa Hautakangas esittää J. S. Bachia ja Gerald Finziä Tampereella sekä tuoreen levynsä kappaleita Helsingissä ja Kankaanpäässä. ♦

Elisa af Hällström

Tampereen Kamarimusiikkiseuran

orkesterin konsertti Aleksanterin kirkossa 12.3. kello 19. Ville Hautakangas, piano; johtaa Miika Järmsä

Helmikuun ekovinkki:

Lainaa taidetta

Yksikin taulu voi riittää tekemään sisustuksesta näyttävän. Sisutustyylin muuttuessa vanhat taulut eivät välttämättä enää sovi sisustukseen.

Taidelainaamoista löytyy tauluja, grafiikkaa, veistoksia ja valokuvia, halvimmillaan muutamalla kymmenellä eurolla kuukaudessa. Samalla voi tukea paikallisia kuvataiteilijoita.

Taidelainausta on taiteen vuokraamista osamaksulla ilman korkoa tai muita maksuja. Taidekeskus Mäntinrannan taidelainaamossa on yli 800 teosta Tampereen Taiteilijaseuran jäseniltä.

Olotila-näyttelyssäni Seurakuntien talossa on 11.2–5.3. esillä maalauksia, piirustuksia ja grafiikan töitä. Pääteemana on luonto ja sen eläimet. Osa teoksista on myytävänä ja osa maksuttomia. ♦

Kuva: Susanna Kiiski

Susanna Kiiski

Lisää: siltalehti.fi/ekovinkki